

3. lpp. Bērnu rotaļu laukumi Dundagā.

5. lpp. Tikšanās Kolkā: ūdens, halle, atpūtas laukums, kārtība.

6. lpp. Jānis Apsītis: «Brīvība ir iespējas».

8. lpp. Jaunieši grib dzīvot un strādāt novadā. Vai varēs?

9. lpp. Bernānīte.

10. lpp. Rauši un skaistumkopšana, duņdžiņismi un ēnu spēles.

Redaktora vārdi

Par Dundadznieku

Tātad mūsu avīze nākamgad novada iedzīvotājiem būs pastkastītēs, arī domes ēkā, Kolkas pagasta pārvaldē, Mazirbes veikalā, veikalā *Pienenīte* un aptiekā Dundagā.

Lasītājiem, kas dzīvo ārpus mūsu novada, jārikojas tāpat kā šogad. Ja arī 2016. gadā gribat saņemt *Dundadznieku*, atkal lūdzam datus — vārds, uzvārds, personas kods, pasta adrese un mēnešu skaits — nosūtīt pa epastu *dundadznieks@dundaga.lv* vai ar parasto vēstuli: Dundagas novada dome, Pils iela 5-1, Dundagas pagasts, Dundagas novads, LV-3270, vai arī piezvanīt pa redakcijas tālruni 63237858. Lūdzam pieteikt sūtījumus vismaz 6 mēnešiem. Summējot pasta izmaksas un rēķina izmaksas ar PVN, par 6 mēnešu piegādi jāmaksā 4,91, par 7 — 5,65, par 8 — 6,39, par 9 — 7,13, par 10 — 7,87, par 11 — 8,60, par 12 — 9,34.

Lūdzam pirmo pieteikumu nosūtīt līdz 14.12.2015. Avīzi nosūtīsim tikai pēc apmaksāta rēķina.

Alnis Auziņš

Abpusēja mīlestība

Goda rakstu, pašvaldības augstāko novērtējumu, kas īstenībā ir novada jauzu rosināts, valsts svētkos saņems Vaira Kamara.

Svētku, lielu pasākumu režisore, skatuves runas pedagoģe, dzejas teātra un *parastā* teātra režisore, teātra sporta aizsācēja Dundagā, kultūras darba lietpratēja, kādreiz leģendārā Dzejas draugu kluba rosinātāja, audzēkņu mīlēta, pazīstama Dundagā, Talsos un pat ārpus Latvijas... Nudien sarakstam galā jāliek daudzpunkte, piebilstot, ka Vairas radošais mūžs Dundagā iesākās pirms 43 gadiem, bet pirms divarpus gadiem, saņemot Triju Zvaigžņu ordeņa pirmās pakāpes goda zīmi, Vaira sacīja: «mans īstais ordenis ir mani audzēkņi» un «man visu mūžu ir laimējies darīt darbu, kuru es mīlu». Domāju, ka tādas pašas jūtas pret Vairu lolo daudzi viņas audzēkņi, darba biedri, līdzilvēki, kam bijusi saskarsme ar neparasto personību. Viņus arī aicinājam izteikties.

* * *

Vaira atnāca uz Dundagu un uzreiz mums kļuva par «garaini, kas veicina vārīšanos», kā teiktu Imants Ziedonis. Strādādama kultūras namā, viņa sāka ar dzejas uzvedumiem. Tā bija jauka sakritība — Vaira jau agrā jaunībā Jēkabpilī bija saindējusies ar dzeju, savukārt mēs, pašdarbnieki, kas bijām palikuši no vecā dramatiskā kolektīva, aulekšiem skrējām, jo bijām noilgojušies, jo iepriekš bijām dzīvojuši

spraigu teātra dzīvi. Sākumā gan visiem nemaz tik gludi negāja. Jaunajiem veicās viegli, bet gados vecākie bija mācījušies dzeju citādi pasniegt. Vairai bija atšķirīga metode, tāpēc daļai gāja grūti, arī man. Bet ar laiku jau pielāgojāmies.

Īsta virsotne bija Vairas iestudētā Imanta Ziedoņa *Poēma par pienu*. Vaira uzrakstīja scenāriju, katram iedalīja savu lomu. Svarīgākās bija jaunajiem puisiem Aigaram Zadiņam un Valdim Ābolam. Atceros, kā Valdis runāja par māti, un viņa paša mamma priekšā sēdēja... Dundadzniekiem tas bija notikums, un galvenais, ka sadūšojamies uzaicināt autoru! Paši pārbijušies, ko nu dzejnieks pateiks? Es atceros galveno teikumu: «Es nezināju, ka manu poēmu var paņemt arī no otra gala». Tas ir, pavisam citādi, bet dzejnieks bija apmierināts.

Pēc tam tapa Vairas rosinātais un kopā ar Laimoni izauklētais Dzejas draugu klubs. Man saglabājusies

Nobeigums 7. lappusē

Visvalža Biezbarža foto

Svētkus gaidot

Dundagā

12. XI plkst. 16.30 pilī Valsts prezidents Raimonds Vējonis tiekas ar uzņēmējiem un iedzīvotājiem.

17. XI plkst. 18.00 Latvijas proklamēšanas dienas sarīkojums. Pašvaldības apbalvojumu pasniegšana. Plkst. 21.00 balle ar grupu *Liepavots*, ieeja uz balli 3 €.

18. XI plkst. 12.00 baptistu baznīcā ekumenisks pateicības dievkalpojums.

4. XII Dundagas pilī Ziemassvētku tirdziņa izstādes atklāšana. **Darbus atnest līdz 26. XI** Rutai. Tālruni: 29141121, 63237859.

4. XII pils egles iedegšana. Plkst. 16.00 lielā tirgošanās un našķošanās pils pagalmā, 17.00 egles iedegšana. Meistardarbnīcas lieliem un maziem. Plkst. 18.00 kolonālē Ziemassvētku tirdziņš, 19.00 lielajā zālē koncertprogramma *Kluso nakšu pie-skāriens*: aktrise Anita Grūbe, dziedātāja Inguna Kalniņa, komponists Māris Lasmanis. Ieeja brīva.

5. XII senioru deju kolektīva *Dun-dang* 5 gadu jubilejas koncerts. Piedalās draugi no Talsiem, Kandavas, Kuldīgas, Kabiles, Ances, Cēsīm un Rīgas.

12. XII Ziemassvētku pasākums pensionāriem, **18. XII** — invalīdiem.

Kolkā

17. XI plkst. 19.00 tautas namā Latvijas proklamēšanas dienas sarīkojums. Koncertā piedalās aktieris Andris Bērziņš un Kolkas pašdarbības kolektīvi. Pašvaldības apbalvojumu pasniegšana. Plkst. 23.00 balle ar grupu *Lustīgais blumizers*. Ieeja uz balli 3 €.

12. XII tautas namā koncerts Ziemassvētku noskaņās ar *Putnu balli*. Ieeja 3 €.

Vīdalē

Līdz 24. XI Vīdales skolā bibliotēkas darba laikā — otrdienās, trešdienās un piektdienās plkst. 11.00–15.00, sestdienās plkst. 9.00–15.00 — nogādājami darbi Ziemassvētku izstādei tirdziņam.

5. XII plkst. 11.00 Vīdales skolā Ziemassvētku izstādes tirdziņa atklāšana. Plkst. 12.00 *Sendienu* koncerts.

Mazirbē

21. XI Līvu karoga svētki, plkst. 11.00 dievkalpojums baznīcā.

Mazirbes bibliotēkā līdz gada beigām apskatāma Vitas Zībertes-Dribas fotoizstāde «Ieraudzīt brīnumu».

Godināmie

Goda raksts

Vairai Kamarai — par nozīmīgu un ilgstošu profesionālu devumu Dundagas novada iedzīvotājiem kultūras jomā.

Atzinības raksts

Dzintrai Tauniņai — par nozīmīgu devumu Dundagas novada iedzīvotājiem kultūras jomā, par ierosmi rīkot Latvijas Neatkarības atjaunošanas gadadienai veltītu festivālu *Kokles skan Latvijai* 2015. gada maijā, par tautas tradīciju stipruma un patriotisma apliecināšanu.

Baibai Šuvcānei — par nozīmīgu ieguldījumu novada kultūrvēstures pētīšanā, Kolkas pagasta un Dundagas novada popularizēšanā, 2015. gadā izdodot kultūrvēsturisku grāmatu *Sauc par Vaidi mūsu ciemu*.

Unai Silai — par nozīmīgu ieguldījumu, profesionālismu un aizrautību, kas veicinājis audzināmās klases sasniegumus izglītības, kultūras un sporta jomā, par ģimenes vērtī-

bu stiprināšanu.

Biedrībai Visvidale — par nozīmīgu ieguldījumu Vīdales ciema centra sakopšanā un uzturēšanā visu gadu, par uzdrīkstēšanos un ticības devumu savām un citu ciemnieku spējām un talantiem.

Alandai Pūliņai — par nozīmīgu ieguldījumu Dundagas luterāņu baznīcas ēkas atjaunošanas darbu organizēšanā, projektu rakstīšanā un īstenošanā.

Andrim Antmanim — par nozīmīgu ieguldījumu latviskā kultūras mantojuma saglabāšanā, par Lībiešu krasta kultūrvides kopšanu, zivju kūpināšanas darba un seno lībiešu žogu daudzinašanu, kas novērtēta ar a/s *Lauku ceļotājs* sadarbībā ar LR Kultūras ministriju un Latvijas Pašvaldību savienību piešķirto kultūras zīmi *Latviskais mantojums*.

Pateicības raksts

Aigai Ūdrei — par nozīmīgiem sasniegumiem starptautiskajā Ekoskolas programmā, Kolkas pamatskolai iegūstot Zaļos diplomus un 10 augstākos novērtējumus — Zaļos karo-gus.

Agrim Vansovičam — par nozīmīgiem sasniegumiem piekrastes zvejniecības saglabāšanā un attīstībā, par zvejnieku saimniecības *Rāmas* iegūto Zemkopības ministrijas zivsaimniecības gada balvu *Lielais loms - 2015* nominācijā *Par inovatīvu uzņēmējdarbību*.

Dundagas vidusskolas 9. b klasei — Raitim Blūmentālam, Andrim Bolšingam, Daniēlai Dambergai, Aleksim Dēvitam, Helēnai Emerbergai, Danai Grauzei, Matīsam Kardelam, Elzai Dignai Klēverei, Kristiānam Ozolam, Aleksim Rozenbergam, Anetei Savickai un Mārai Elīzai Silai — par nozīmīgiem sasniegumiem izglītībā, sportā, kultūrā un ģimenes vērtību stiprināšanā, par atsaucību un kolektīvisma gara uzturēšanu.

Pirmsskolas izglītības iestādes Kurzemīte kolektīvam — par nozīmīgiem sasniegumiem — 1. vietu SIA *Atkritumu apsaimniekošanas sabiedrības «Piejūra»* rīkotajā makulatūras vākšanas konkursā *Palīdzēsim kokiem!*, par saņemto Ekoskolas diplomu.

Inesei Dāvidsonei — par nozīmīgiem sasniegumiem Dundagas novada popularizēšanā, par novada sabiedriskās dzīves dokumentēšanu un to saglabāšanu vēsturei.

Runas vīriem ir spēks rokās

Domes sēdēs

6. oktobrī

Vienojās ar izpilddirektoru Visvaldi Rade-
li par darba attiecību izbeigšanu. Par Dunda-
gas novada pašvaldības izpilddirektora pie-
nākumu izpildītāju no 08.10.2015. līdz
08.01.2016. iecēla Dundagas novada pašvaldī-
bas Kultūras pils vadītāju Baibu Dūdu, atļau-
jot savienot abus amatus.

Piešķīra 59 429 € finansējumu dažādu
pasākumu īstenošanai pašvaldības iestādēs
un struktūrvienībās.

Piekrita sadalīt nekustamo īpašuma *Jaun-
meļķi*.

22. oktobrī

Nolēma nodrošināt logopēda 6 nodarbības
nedēļā Kolkas pamatskolas struktūrvienībā
— pirmsskolas izglītības iestādē *Rūķītis* —
2015. gada novembrī un decembrī, finansējot
tās no ietaupītajiem Kolkas pamatskolas
budžeta līdzekļiem.

Piešķīra 1360 €, ko vajag vidusskolēnu
stipendiju izmaksām 2015./2016. mācību
gada 1. semestrim.

Atbalstīja Dundagas vidusskolas ierosmi
iesaistīt vidusskolēnus projektā *Esi līderis!* —
piešķīra 1452 € 2016. gadam, kā arī 948 € —
atalgojumu projekta pedagoga darba samak-
sai.

Pašvaldības līdzfinansējuma piešķiršana

Apstiprināti ar Dundagas novada domes 24.09.2015.
sēdes lēmumu nr. 154 (prot. nr. 10., 3. §)

**Dundagas novada pašvaldības
24.09.2015. saistošie noteikumi nr. 10
Grozījumi Dundagas novada domes
22.12.2011. saistošajos noteikumos nr.
25 «Par Dundagas novada pašvaldības
līdzfinansējuma piešķiršanu»**

Izdoti saskaņā ar likuma *Par pašvaldībām* 12. pantu un
43. panta trešo daļu.

Izdarīt Dundagas novada pašvaldības
22.12.2011. saistošajos noteikumos nr. 25 *Par
Dundagas novada pašvaldības līdzfinansējuma
piešķiršanu* šādus grozījumus.

Izteikt saistošo noteikumu 1. punktu šādā
redakcijā: «1. Saistošo noteikumu mērķis ir
sniegt līdzfinansējumu biedrībām, nodibinā-
jumiem un reliģiskajām organizācijām un to
iestādēm, lai veicinātu to aktivitāti projektu
realizēšanai.»

Izteikt saistošo noteikumu 3. punktu šādā
redakcijā: «3. Par pirmo (36 mēnešu periodā)
projektu līdzfinansējums tiek sniegts 100 %
apmērā no projekta realizēšanai nepiecieša-
mā pretendenta līdzfinansējuma, bet ne vai-
rāk kā 8600 eiro un ne vairāk kā 10 procentu
apmērā no projekta realizēšanai nepiecieša-
mā finansējuma. Par katru nākamo (36 mē-
nešu periodā) projektu līdzfinansējums tiek
sniegts 80 procentu apmērā no projekta re-
alizēšanai nepieciešamā pretendenta līdzfi-
nansējuma, bet ne vairāk kā 6900 eiro un ne
vairāk kā 20 procentu apmērā no projekta
realizēšanai nepieciešamā finansējuma. In-
stitūcijām, kuras veic tām deleģētos pašval-
dībai piekritošos pārvaldes uzdevumus, par
katru projektu līdzfinansējums tiek sniegts
100 procentu apmērā no projekta realizēša-
nai nepieciešamā līdzfinansējuma, bet ne
vairāk kā 8600 eiro un ne vairāk kā 20 pro-
centu apmērā no projekta realizēšanai ne-
pieciešamā finansējuma.»

Izteikt saistošo noteikumu 4. punktu šādā
redakcijā: «4. Pašvaldība samazina līdzfinan-
sējuma apmēru par summu, kas paredzēta
pretendenta/projekta realizētāja adminis-
tratīvā personāla un vadības atalgojumam.»

Izslēgt saistošo noteikumu 7. punktu.

Izslēgt saistošo noteikumu 8.1., 8.2. un 8.3.
apakšpunktu.

Izteikt saistošo noteikumu 8.5. apakšpun-
ktu šādā redakcijā: «8.5. attīsta, sakārto, lab-
iekārto un uzlabo publiskai personai piede-
rošu nekustamo īpašumu, paredzēts pamatlī-
dzeķļu iegādei sabiedriskās darbības nodro-
šināšanai vai nodrošina novada iedzīvotāju
iesaistīšanos nozīmīgu pasākumu un aktīvi-
tāšu realizēšanā.»

Izteikt saistošo noteikumu 9.2.14. apakš-
punktu šādā redakcijā: «9.2.14. projekta at-
balsta intensitāte — finansējuma apmērs un

procentuālais sadalījums no katra finansēju-
ma avota;»

Izslēgt saistošo noteikumu 9.2.15. apakš-
punktu.

Izteikt saistošo noteikumu 10. punktu
šādā redakcijā: «10. Pretendenta iesniegumu
izskata un lēmumprojektu Dundagas novada
domes priekšsēdētājam iesniedz Dundagas
novada pašvaldības Centrālās administrāci-
jas Attīstības un plānošanas nodaļa, kas lē-
mumprojekta sagatavošanā sadarbojas ar
citām pašvaldības institūcijām un amatper-
sonām (darbiniekiem).»

Aizstāt saistošo noteikumu 15. punktā
vārdus «mājas lapā» ar vārdiem «interneta
vietnē».

Izteikt saistošo noteikumu pielikumu
jaunā redakcijā (pievienots pielikumā*).

Domes priekšsēdētājs G. Laicāns

**Paskaidrojuma raksts Dundagas novada do-
mes 24.09.2015. saistošajiem noteikumiem
nr. 10 Grozījumi Dundagas novada domes
22.12.2011. saistošajos noteikumos nr. 25 «Par
Dundagas novada pašvaldības līdzfinansējuma
piešķiršanu»**

1. Īss saistošo noteikumu satura izklāsts.
Saistošo noteikumu projekts sagatavots, lai
mainītu nosacījumus jautājumos, kas saistīti
ar līdzfinansējuma apmēru, pretendentiem
izvirzītajām prasībām un līdzfinansējuma
sniegšanas kārtību.

**2. Saistošo noteikumu nepieciešamības
pamatojums.**

2.1. Dundagas novada dome 27.08.2015.
lēmuma nr. 139 *Par līdzfinansējumu Borisa un
Ināras Teterevu fondā pieteiktajam projektam —
Dundagas jaunās māmiņas manto senioru gudrī-
bas «Virtuves skolā»* 2. punktā nolēma uzdot
līdz 2015. gada septembra Attīstības un plā-
nošanas komitejas sēdei sagatavot Dundagas
novada domes 22.12.2011. saistošo noteiku-
mu nr. 25 *Par Dundagas novada pašvaldības
līdzfinansējuma piešķiršanu* grozījumu projek-
tu. Ņemot vērā minētajā domes sēdē izklāstī-
tos viedokļus un to satura iekļaušanas ietek-
mi arī uz citiem nosacījumiem, un ņemot
vērā Attīstības un plānošanas nodaļas un
jurista ieteikumus, saistošo noteikumu pro-
jektā noteiktas vairākas izmaiņas.

2.2. Par grozījumiem saistošo noteikumu
1. punktā:

2.2.1. izņemts nosacījums, ka biedrībām,
nodibinājumiem, reliģiskajām organizācijām
un to iestādēm jābūt reģistrētām Dundagas
novada pašvaldības administratīvajā teritori-
jā. Pamatojums: Dundagas novada pašvaldī-
bas administratīvajā teritorijā projektus va-
rēs realizēt daudz plašāks personu loks;

2.2.2. izņemts nosacījums, ka līdzfinansē-
juma sniegšanas mērķis ir veicināt valsts un

Grozīja Dundagas novada pašvaldības un
biedrības *Līvu (lībiešu) savienība «Līvotīt»*
15.07.2014. noslēgto līgumu, nosakot, ka
atkritumu savākšanai un tualetu izvešanai
paredzētais 234,21 € finansējums izmanto-
jams līdzdalībai Somugru festivālā
25.09.2015. un 26.09.2016.

Nolēma par 200 € pirkt 0,02 ha lielo īpašu-
mu *Pagasta ceļš «Valdnieki»* ar kadastra nr.
8850 021 0113.

Dārzam Dundagas novada pašvaldības
nekustamā īpašuma *Talsu 26* zemes vienībā
piešķīra vietvārdu *Stacijas dārzs*, laukumam
Maija ielā piešķīra vietvārdu *Baznīcas laukums*
un laukumam nekustamā īpašuma 8850 020
0460 zemes vienībā piešķīra vietvārdu *Tirgus
laukums*.

Nolēma Kubalu skolā—muzejā mainīt dzī-
vokļa nr. 2 telpu grupas izmantošanas veidu
— *dzīvojamās telpas uz muzeja telpas* — un
lauzt īres līgumu no 01.07.2016.

Noteica dienesta viesnīcas statusu Dunda-
gas novada pašvaldībai piederošajam 2. un 3.
dzīvoklim Kolkas *Zītaros*.

Eiropas Savienības atbalsta pasākumu ievie-
šanas projektus. Pamatojums: projektus va-
rēs realizēt daudz plašākos veidos.

2.3. Par grozījumiem saistošo noteikumu
2. punktā: 2.3.1. noteikts, ka par pirmo pro-
jektu būs uzskatāms katrs projekts, kura
līdzfinansēšanai iesniegums būs saņemts ne
agrāk kā 36 mēnešu laikā pēc pirmā līdzfi-
nansējuma lūguma. Pamatojums: iespējams,
tiks veicināta dalība projektos;

2.3.2. noteikts, ka pašvaldības līdzfinansē-
juma apmērs tiek ierobežots ne tikai ar nau-
das summu, bet arī ar noteiktu procentu no
projekta realizēšanai nepieciešamo finansē-
juma apmēra. Pamatojums: tā kā varēs reali-
zēt ne tikai valsts un Eiropas Savienības at-
balsta pasākumu ieviešanas projektus, tad
nepieciešams nodrošināties, ka pašvaldības
līdzfinansējuma apmērs ir saprātīgs attiecībā
pret projekta realizēšanai nepieciešamā ko-
pējā finansējuma, tas ir, lai nav projekti,
kuros pašvaldība, piemēram, finansē 80 pro-
centus, bet pats projekts tikai 20 procentus.

2.4. Par grozījumiem saistošo noteikumu
4. punktā: tehnisks precizējums, kur tiek
pielauts, ka konkrētā brīdī runa ir ne tikai
par projekta realizētāju, bet arī pretendentu.

2.5. Par 7. punkta izslēgšanu: minētā pun-
ktā ietvertie nosacījumi jau noteikti saistošo
noteikumu 1. punktā.

2.6. Par 8.1., 8.2. un 8.3. punkta izslēgšanu:
atzīti par nebūtiskiem vai tik plašiem, ka
nav iespējams piemērot.

2.7. Par 8.5. apakšpunktu: kritērijs tiek
papildināts ar nosacījumu, ka projekts no-
drošina novada iedzīvotāju iesaistīšanos
nozīmīgu pasākumu un aktivitāšu realizēša-
nā.

2.8. Par 9.2.14. apakšpunktu: tehnisks
precizējums, kurā paredzēts, ka informācija
iesniedzama gan par finansējuma apmēru,
gan par procentuālo sadalījumu no katra
finansējuma avota.

2.9. Par 9.2.15. apakšpunktu: minētā pun-
ktā ietvertie nosacījumi jau noteikti saistošo
noteikumu 9.2.14. apakšpunktā.

2.10. Par 10. punktu: tiek precizēts, kam
tiek iesniegts lēmumprojekts par pretenden-
ta iesniegumu.

2.11. Par 15. punktu: tehnisks precizē-
jums, kurā nosaka, ka informāciju publicē
interneta vietnē, nevis mājas lapā.

2.12. Par grozījumiem saistošo noteikumu
pielikumā: tehnisks precizējums pielikuma
4.2. punktā, kurā lati pārvērsti eiro.

**3. Informācija par saistošo noteikumu ietek-
mi uz pašvaldības budžetu.** Neietekmē.

**4. Informācija par saistošo noteikumu ietek-
mi uz uzņēmējdarbības vidi pašvaldības teri-
torijā.** Nav informācijas.

**5. Informācija par saistošo noteikumu ietek-
mi uz administratīvajām procedūrām.** Ne-
mainās.

**6. Informācija par konsultācijām ar privāt-
personām.** Nav notikušas.

Domes priekšsēdētājs G. Laicāns

* Pielikumu skatīt pašvaldības interneta vietnē.

Uz gadu piešķīra dzīvokļus: vienai iedzī-
votājai dzīvokli *Skolotāju mājā* Mazirbē un
vienai iedzīvotājai dzīvokli Dundagā, 1905.
gada ielā 1.

Medību koordinācijas komisijas sastāvā
iekļāva pašvaldības pārstāvi Gunti Kārkleval-
ku.

No 01.11.2015. noteica Dundagas novada
Centrālās bibliotēkas darba laiku. No 1. IX
līdz 31. V — darbadienās no plkst. 9.00 līdz
plkst. 19.00; bibliotēka slēgta sestdienās,
svētdienās un valsts svētku dienās, savukārt
katra mēneša pirmajā ceturtdienā no plkst.
10.00 līdz 14.00 bibliotēka slēgta apmeklētā-
jiem — spodrības stundas; apmeklētājus ap-
kalpo pēc plkst. 14.00. No 1. VI līdz 31. VIII
bibliotēka atvērta darbadienās no plkst.
10.00 līdz plkst.18.00, slēgta sestdienās, svēt-
dienās un valsts svētku dienās.

Grozīja novada domes 24.09.2015. lēmuma
nr. 176 *Par zemes ierīcības projekta izstrādi īpa-
šumam «Jaunklāvi»* izvērtējuma daļu.

Protokols pārlūkoja Sandra Kokoreviča

Darbu sācis Valsts vienotais klientu apkalpošanas centrs

**No 2. XI Dundagas novada iedzīvotāji
vairāku valsts iestāžu pakalpojumus var
saņemt vienuviet — Valsts vienotajā
klientu apkalpošanas centrā Dundagā,
Pils ielā 5–1.**

Šogad novadu nozīmes attīstības centros
izveido Valsts un pašvaldību vienotos klien-
tu apkalpošanas centrus (KAC). Tie darbojas
uz pašvaldību bāzes un nodrošina klientiem
vienkopus gan pašvaldību pakalpojumus kā
līdz šim, gan noteiktus valsts pakalpojumus.
No novembra KAC Dundagā var saņemt Uz-
ņēmumu reģistra, Valsts ieņēmumu dienesta,
Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras,
Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes,
Nodarbinātības valsts aģentūras, Lauku at-
balsta dienesta, Valsts Darba inspekcijas un
Valsts zemes dienesta pakalpojumus. Jāuz-
sver, ka šo valsts iestāžu publiskos pakalpo-
jumus līdzīgi kā iepriekš var saņemt arī ie-
stāžu esošajās nodaļās un klientu apkalpoša-
nas centros.

Valsts un pašvaldību klientu apkalpošanas
centrā var:

☞pieteikt noteiktus Valsts ieņēmumu dienesta
un Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras
pakalpojumus;
☞saņemt konsultācijas par 7 valsts iestāžu
e-pakalpojumiem un praktisku palīdzību
darbā ar datoru, internetu un eID viedkartes
lasītāju e-pakalpojumu izmantošanai;
☞saņemt citu informāciju un padomus par
valsts iestāžu sniegtajiem pakalpojumiem.

**Valsts un pašvaldības vienotais klientu
apkalpošanas centrs atrodas domes ēkā**

Pils iela 5-1, Dundaga, LV-3270, e-pasts:
vkac@dundaga.lv, tel. 632 37851.

Darba laiks: pirmdienās plkst. 8.00–18.00,
otrdienās — ceturtdienās plkst. 8.00–17.00,
piektdienās plkst. 8.00–15.00. Pārtraukums
plkst. 12.00–13.00.

Vides aizsardzības un reģionālās attīstības
ministrija Dundagas vienotā klientu apkalpo-
šanas centra izveidei un darbības nodrošinā-
šanai 2015. gadā piešķīrusi 9 594,99 € valsts
budžeta dotāciju. Pašvaldības līdzfinansē-
jums projekta īstenošanai ir līdz 4 683,56 €. Dotācija izlietota, lai pielāgotu ēku cilvēkiem
ar kustību traucējumiem, iegādātos vajadzī-
gās mēbeles un apmeklētājiem pieejamo
datortehniku, kā arī lai nodrošinātu KAC
darbību.

*Baiba Reimane,
Dundagas novada pašvaldības
projektu vadītāja*

Lauzīsim galvas dotajā virzienā!

Par rotaļu laukumiem Dundagā

27. X domes ēkā interesentu grupa sprieda par bērnu rotaļu laukumu iekārtošanu novada centrā.

Oktobra *Dundadzniekā* rakstījām par Dundagas novada atbalsta biedrības iecerī radīt rotaļu laukumu Stacijas dārzā.

Šoreiz darba apspriedē pulcējās izpilddirektora pienākumu izpildītāja Baiba Dūda, vidusskolas skolotāja un domes priekšsēdētāja vietniece Andra Grīvāne, Attīstības un plānošanas nodaļas vadītājs Lauris Laicāns, Dundagas novada atbalsta biedrības pārstāve Zane Grīnīte, arhitekte Janita Valtere, bērnu dienas centra *Mājas* vadītāja Alfa Auziņa, Ziemeļkurzemes biznesa asociācijas koordinatore un deputāte Gunta Abaja, deputāts Guntis Pīrvits un Saimnieciskā dienesta vadītājs Andris Kojro, lai tiktu skaidrībā par rotaļu laukumu koncepciju Dundagā.

L. Laicāns iesākumā atgādināja, ka vajadzība pēc bērnu rotaļu laukumiem ietverta gan vēlēšanu apvienību programmās, gan pašvaldības programmatiskajos dokumentos. Kāpēc līdz šim laukumu nav? Acīmredzami pietrūcis gribas nopietni tam pievērsties. Bet tagad sapulcināti ieinteresēti cilvēki, lai spriestu, kurās vietās būtu lietderīgi rotaļu laukumus ierīkot, apsverot katras vietas plusus, mīnus, vajadzīgos uzlabojumus, kā arī galveno apmeklētāju, bērnu, vecumu katrā iespējamajā rotaļlaukumā.

Tālāk jaunatnes lietu un sporta speciāliste Aiga Ūdre aicināja klātesošos divās grupās apspriest savus priekšlikumus.

Pēc darba noskaidrojās, ka grupās domu gaita bijusi visai līdzīga. Par piemērotākajām vietām atzina laukumus pie *Kurzemītes* — abās pusēs bērnudārzam, kā arī Stacijas dārzu, kas nupat arī oficiāli ieguvījis šādu nosaukumu. Interesantu priekšlikumu šīs vietas izveidei izteica A. Ūdre, rosinot to veidot, izmantojot vēsturisko stāstu par bānīti, kur

sava vieta būtu vilciena tēlam, stacijai, peronam, izziņošanai materiālam, lai pirmām kārtām tā būtu vieta ģimenēm ar bērniem.

Klātesošie apsprieda arī parka un pat daudzdzīvokļu namu pagalmu iespējas. Pēdējo teritoriju labiekārtošanai gan iedzīvotājiem jābaidina biedrības, jo šī zeme nepieder pašvaldībai.

• *Jaunais rotaļu elements pie Kurzemītes.*

Gunta Kārklevalka foto

L. Laicāns, pateicoties visiem par darbu, atgādināja, ka iegūti vērtīgi priekšlikumi, kurus varēs izmantot, gatavojot jauno budžetu. Attīstības un plānošanas nodaļas vadītājs arī atgādināja, ka dome jau piešķirusi

4000 € rotaļu laukuma izveidei, un par šo naudu oktobra beigās bērnudārza *Kurzemīte* pagalmā — daudzdzīvokļu māju pusē — uzstādīs pirmos rotaļlaukuma elementus. (Tā arī notika! — *Red.*) L. Laicāns pieminēja, ka rotaļlaukums galvenokārt būs paredzēts bērniem, kas apmeklē bērnudārzu, un pieejams arī pēc bērnudārza darbalaika vakaros, kā arī sestdienās un svētdienās.

Baiba Dūda, pateicoties visiem dalībniekiem, teica, ka, tālāk īstenojot rotaļlaukumu ieceres, jāizmanto projektu iespējas, tāpēc jāsadarbības gan ar pašvaldības projektu speciālisti, gan ar Ziemeļkurzemes biznesa asociāciju. Viņa uzsvēra, ka viena no nākamā gada svarīgākajām budžeta tēmām varētu būt ģimene ar bērniem. Tā skatīties uz mūsu

attīstību būs aicinātas mūsu iestādes un struktūrvienības. «Mēs esam maza pašvaldība. Ja pratīsim koncentrēt savus resursus un gudri rīkosimies, tad arī būs kopējs labums», sacīja B. Dūda.

esošos meklēt un atrast sadarbības partnerus uzņēmēju, pašvaldības, skolu, NVO, iedzīvotāju vidū, izzināt visvairāk atbilstošo sadarbības modeli un spriest, kā sadarbību īstenot, lai sasniegtu vēlamās mērķus. Tas ir, pašiem pārliecināties, ka atvērtā un radošā kopdarbībā izzūd parastā aritmētikas loģika, bet sāk

Rudens darbi

Stāsta Saimnieciskā dienesta vadītājs Andris Kojro.

Atsaucoties iedzīvotāju vēlmēm, vasarā pils parkā ierīkojām ugunsкура vietu, tās pamatni izlikām ar akmeņiem, blakus uzstādījām no sauskaltušu ošiem izzāģētus soliņus. Sēdvietas ir cilvēkiem divdesmit, tur var cept desīņas un vārīt zupu. Pirmie jauno vietu izmēģināja draudze *Prieka* vēsts bērnu svētkos. Pirms došanās uz ugunsкура vietu lūgums man ziņot.

Novembrī bruģēs ietvi no *Top!* veikala līdz Ernesta Dinsberga ielai. Septembrī, grozot budžetu, dome atvēlēja 8000 €, strādā firma *Delta AP*. Tas būs jauns, Dundagā neredzēts bruģa veids no 15×15 un 30×30 cm četru krāsu bruģakmeņiem. Tos var dažādi salikt, tāpēc Mākslas un mūzikas skolā bērni centīgi modelēja rakstus. Vienu darbu, autore Elēna Ozoliņa, izraudzījāmies par īsto. Ceram, ka nepilnie 80 metri jaunā klājuma patiks visiem. Skat. arī 12. lpp.

Līdz novembra beigām SIA *RKU Piejūra* atjaunos 1,2 km ceļa *Vecā skola–Dravnieki*. Abpus ceļam izraks grāvjus, par 10 cm sabiezinās un sablīvēs granti. No Ceļu fonda līdzekļiem tas izmaksās 23 000 €.

Vidusskolā uzstādīs jaunu apkures katlu par 17 000 €. Nākotnē jādomā par otra katla iegādi — ar mazāku jaudu, automātisku un kurināmu ar granulām.

Pie *Mazās skolas* nākamvasar būs izmantojami 2 labiekārtoti pludmales volejbola laukumi. Aprīkojums ierīkots pasen, tagad ieklājam geotekstilu un 40 cm jūras smilti.

Rudenī ir daudz kritušu lapu. Lielai daļai iedzīvotāju nepatīk, ka tās dedzina, jo bezvējā novada centru pārklāj rūgtens smogs... Lūgums lapas sagrābt kaudzēs, vēl labāk tās ielikt lielos maisos un sazīnāties ar mani, tālrunis 26563742. Mēs tās aizvedīsim.

Iedvesmai

16. X kaimiņu novadā, Ances pagasta centrā, Latvijas Lauku forums (LLF) rīkoja Latvijas Lauku kopienu nedēļas diskusiju *Sadarbība kā ilgtspējīgas izaugsmes pamats*. Aptuveni 25 dalībnieki, arī 8 cilvēki no Dundagas novada, kopīgi sprieda, kā auglīgi sadarboties nevalstiskajām organizācijām, uzņēmējiem, skolām un pašvaldībām, lai pilnvērtīgi izmantotu savas kopienas un visa reģiona iespējas.

Uzziņai

LLF ir nacionāla mēroga nevalstiskā organizācija, kuras sūtība ir veicināt Latvijas lauku līdzsvarotu attīstību, lai laukos dzīvotu apmierināti cilvēki, kas savā dzīvesvietā spēj piepildīt ekonomiskās un sociālās vajadzības. Biedrība sadarbojas ar valsts, pašvaldību un nevalstiskajām organizācijām Latvijā un ir biedrs vairākos lielākajos Eiropas lauku organizāciju apvienību sadarbības tīklos.

Mazs bij' tēva novadiņ(i)s...

Bet diženi turējās! Tā pēc tikšanās ar tautasdziesmas vārdiem gribas raksturot kaimiņnovada pagastu. Pēc oficiāliem datiem Ancē mīt ap 650 iedzīvotāju, īstenībā — par kādu simtu mazāk, bet, enerģiskās pagasta pārvaldes vadītājas Airas Kajakas iedvesmoti, mūsu kaimiņi ir paveikuši daudz.

Ar to arī sākās tikšanās — mājiniņi iepazīstināja ar sevi, un pagasta vizītkarte ir pēdējos 8 gados atjaunotā un apgūtā Ances muiža. Ir uzrakstīti un atbalstīti 17 projekti, piesaistot aptuveni 300 000 €, un lauvas tiesa no tiem — Ances muižā. Īsā ekskursijā iepazīnām vēsturisko ēku, kurā mājvietu radis rokdarbnieku klubiņš *Paukers*, pašmāju mūziķu grupa *Savējie*, sportotgribētāji — aptuveni gadu pieejamas trenāžieru telpas, kafejnīca, virtuve, kur pat plīts ir projekta auglis. Virtuvē ancenieki aicināja visus interesentus izmēģināt roku sklandraušu darināšanā! Arī šo rindiņu autors sadūšojās apsiēt priekšautu, izrullēt mīklu, uzslīet žodziņu un piepildīt *trauciņu* ar kartupeļu biežputras un burkānu masu.

Jā, ancenieki māk piesaistīt — ar pagasta

• *Sadarbības matemātika: 1=1+6 (šoreiz).*

Foto no LLF albuma

svētkiem, pulcinot amatniekus, arī piedāvājot sklandraušu cepšanas darbnīcas ceļotāju grupām.

Atšķirībā no semināros unursos ierastās lietu kārtības Ancē vispirms paēdināja, jo bija jau klāt pusdienlaiks. Un tad varēja ķerties pie īstā darba.

Sadarbības matemātika

«1+1 nav 2, bet 11». Tā saucās tikšanās praktiskā daļa Ances bibliotēkā, kurā LLF izpilddirektore Anita Selicka un LLF kompetences vadītājs Valdis Kudiņš aicināja klāt-

darboties domu, sajūsmas, uzticēšanās un patiesās ieinteresētības loģika.

Dalībnieki, sadalījušies trīs grupās, izstrādāja kādu dzīvē lietojamu modeli jeb, kā sacīja viens no vadītājiem, mazu biznesa plānu. Vēlāk kopīgi vērtējot padarīto, LLF eksperti un pārējie kolēģi visas trīs izstrādes atzina par dzīvotspējīgām. Viena iecere saistās ar ekoskolas izveidi, otra ar aitkopību, trešā — ar Vīdales skolas jēgpilnu izmantošanu uz pilnu klapi. Man iznāca darboties «Vīdales grupā», tāpēc par šo projektu varu pastāstīt mazliet sīkāk. Tā tiešām ir loģiska iecere, jo

īsta dzīvība skolas ēkā attaisnotu savulaik LIFE projekta ieguldītos līdzekļus. Jā, daļa telpu vēl jāremontē, lai tās padarītu dzīvošanai derīgas, taču galvenais ir tas, ka šajā ciemā brangus apgriezienus uzņem šogad tapusī biedrība un katrs jauns īstenots projekts tikai vairo ticību saviem spēkiem. Nams var dot pajumti sporta nodarbēm, pašas biedrības sapulcēm, jauniem un veciem, kalpot par vīdālnieku saietu namu... Galu galā pēc tik vajadzīgās naudiņas taču var meklēt un tautjāt arī bijušo ciema iedzīvotāju un viņu pēcteču vidū. Kā smejies, tepat Latvijā Jaunpiebalgai ir turīgs draugs ar piebaldzēnu saknēm Pjotrs Avens, vai vīdālnieki knapāki... Nopietni runājot, nauda gan parasti nav galvenais. Svarīgi ir, lai ideju zirgs būtu aizjūgts priekšā telpu, naudas un visādu citādu resursu pajūgam un nevis otrādi!

Brīvā domu apmaiņā vairāki klātesošie izteica interesantas idejas, bet vienas no pārdomas rosinošākajām — Ventspils novada uzņēmējs Ģirts Mazistabs. Kāpēc uzplaukst Pūre, kāpēc tur skolā problēma ir nevis skolēnu trūkums, bet gluži otrādi — to lielais skaits? Tāpēc, ka tur uzplaukst uzņēmējdarbība. Mūsu interesēs būtu visiem spēkiem dabūt šurp ārzemju uzņēmēju, lai te, Latvijā, kaut kur meža vidū kādā angārā ražotu kaut vai vienu detaļu — kvalitatīvu un pasaulē pieprasītu. Lai tā notiktu, vajadzētu izpratni un apņēmību politiku vidū un vidējā līmeņa tehniskās izglītības daudzinašanu. Diemžēl pietrūkst kā viena, tā otra. It kā visi zina ābece patiesības, ka darbavietas — tas ir patēriņš tepat uz vietas, tie ir bērni, piepildītas skolas, tā ir attīstība un nākotne...

Tikšanās Ances bibliotēkā bija rosinoša un iedvesmojoša. Paldies namamātei Airai ar palīgiem, LLF rīkotājiem un dundadznieku vārdā — paldies par uzaicinājumu piedalīties *Ziemeļkurzemes biznesa asociācijas* koordinatorei Guntai Abajai!

Par lappusi rūpējās Alnis Auziņš

Par zaļu pat vēl zaļāks

Lasāmskapis, Skaņu pavēlnieks un Velniņi

7. X Mazajā skolā skolēnus uz trim aizraujošām darbnīcām aicināja Rakstniecības un mūzikas muzeja darbinieces: Lauma Bērza, Līva Pugoviča un Anita Smeltere.

Tas viss varēja notikt, pateicoties Rakstniecības un mūzikas muzeja darbinieku izbraukumiem uz skolām, Dundagas novada Centrālās bibliotēkas Rutas Emerbergas ierosinājumam šo iespēju izmantot, skolas atsaucībai un mūsu pašvaldības finansiālajam atbalstam.

Tā kā visas nodarbības noritēja vienlaikus, vispirms uz brītiņu ielūkojos skolotājas Zintas Vidiņas klasē, kur atradās *Lasāmskapis*. Tur kopā ar ceturtklasniekiem bija muzeja darbiniece Anita. Paverot *Lasāmskapja* durvis un atvilktnes, skolēni ieklausījās pasaku fragmentos un rakstnieku lasīšanas pieredzē, izspēlēja kādu spēli, kas saistīta ar grāmatas atminēšanu. Izskatījās, ka skolēniem noslēpumainais *Lasāmskapis* patika. Manā sirdī un prātā palika dzejnieces Ineses Zanderes atzi-

ņa, ka lasīšana ir viena no brīvības izpausmēm.

Skolotājas Vēsmas Frišenfeldes kabinetā muzeja darbiniece Lauma otrklasniekiem spēlēja dažādus mūzikas instrumentus, kā vijoli, stabuli, bungas, rosinot bērnus atbildēt uz jautājumu, kā rodas skaņa, kāpēc instrumenti skan, kāpēc dažī skan augstāk, bet citi — zemāk. Pēc tam skolēni Laumas vadībā no dažādiem materiāliem, piemēram, plastmasas glāzēm, bieza papīra un gumijas lentēm, gatavoja savus mūzikas instrumentus. Visi darbojās ar lielu prieku. Šī darbnīca saucās *Skaņu pavēlnieks*, un tajā arī es varēju uzziņāt daudz ko interesantu par mūzikas instrumentiem un skaņām.

Mūzikas kabinetā trešklasnieki, iegērbti atbilstošos tērpos, jau sāka iejusties R. Blau-

maņa pasakas *Velniņi* varoņos. Muzeja darbiniece Līva lasīja tekstu, bet skolēniem bija ar kustībām, mīmiku un žestiem jāattēlo darbība. Velniņus atveidoja Emīls Alkšbirze un Kristers Kandis. Drāmas darbnīcā atgriezās, kad tur jau bija ieradušies pirmklasnieki, lai noskatītos trešklasnieku uzstāšanos. Pēc izrādes rādīja arī studijā *Rija* uzņemto animācijas filmu *Velniņi*.

Vēlāk aprunājoties ar mazajiem skatītājiem no 1.a klases — Annu Bumbieri, Maiju Kalniņu, Elīzu Veroniku Kauguri, Samāru Brūkliņu, Aigaru Rudzīti un Gati Vecvagaru. Uzvedums un tā galvenie varoņi — velniņi — visiem likušies interesanti. Aigaram vislabāk patīcis, kā velniņi pārvērtušies par jēriņiem, Gatim — kā viņi ļāvušies iedomātai ūdens straumei upē, bet Samārai — kā kustējušies mazie jēriņi. Šķiet, te viņa nedomāja velniņu lomu atveidotājus, bet tos skolēnus, kas tēloja jēriņus.

Savukārt 3. a un 3. b klases skolēni Richards Blumbergs un Roberts Ludevīks bija ļoti iepriecināti par savām lomām. Rihardam bija jāiejūtas saimnieka ādā, bet Robertam — sīkspārņā. Rihardam kā saimniekam vislabāk patīcis izņemt naudu no blēža žaketes kabatas, Robertam — izskrieties un izpurināties kopā ar citiem sīkspārņiem. Vēl viņam spilgti prātā palicis mirklis, kad velniņi, noma-

Lasīt un vēlreiz lasīt

21. X Dundagas bibliotēkā ar rakstnieku, literatūrzinātnieku un kultūras žurnālistu Arno Jundzi vispirms tikās vidusskolas 7. klašu, pēc tam 10.–12. klašu skolēni. Pārdomās par to aicināju dalīties 7. a klases skolnieces Kati Nierliņu un Evu Zvirbuli, kā arī 12. klases skolnieci Rasu Kokoreviču.

Visas skolnieces ir lielas lasītājas, taču dara to tad, kad ir brīvs laiks. Kates iemīļotākā grāmata ir Kristīnes Mucenieces darbs *Enģeļu acis*, bet Evas — Astrīdas Lindgrēnas grāmatas par Lennenbergas Emīlu. Rasa lasa e-grāmatas angļu valodā. «Angļu valodā skolotāja lika rakstīt recenziju par pēdējo izlasīto grāmatu. Tad nodomāju — par obligāto literatūru jau nerakstīšu. Sāku tīmeklī lasīt noveles un romānus angļu valodā. Acis reizēm nogurst, bet, ja darbs ir interesants, nevaru atrauties». Meitenes apzinīgi mācās un pie-

dalās dažādās aktivitātēs. Kate Dundagas Mākslas un mūzikas skolā (DMMS) apgūst klavierspēli, dzied vidusskolas jauktajā korī, abas ar Evu deju grupā *Sensus*. Savukārt Rasa dzied gan vidusskolas, gan pagasta jauktajā korī, dejo kolektīva *Dun-dang* jauniešu grupā, kā arī papildina savas prasmes DMMS klavierspēlē.

Meitenes atzina, ka tikšanās ar A. Jundzi bijusi interesanta. Rakstnieks uzsvēris, cik liela nozīme cilvēka dzīvē ir lasīšanai. Abas septītklasnieces, piedalīdamās Bērnu žūrijā,

Saknes un spārni

No 1. līdz 4. X Dānijas — Latvijas komiteja ciemojās Dānijā, Kēges komūnā.

Sandra Salceviča: — Pavasarī, kad no pašvaldības devāmiēs oficiālajā vizītē uz Dāniju, Latvijas — Dānijas komiteja aicināja mūsu komitejas dalībniekus rudenī pavieroties Kēges komūnā. Tad nu mēs, gandrīz visas komitejas dāmas — Inta Freiverte, Vēsma Frišenfelde, Mārīte Jurča, Irēna Kronberga, Skaidrīte Sniedze un mēs ar Lienīti Iesalnieci — devāmiēs ceļā. Lielākajai daļai tā bija trešā viesošanās Dānijā. Pati esmu tur bijusi vairākkārt, bet kopā ar komiteju — trešoreiz. Pirms brauciena komitejas dalībnieces vienu mēnesi mācījās angļu valodu. Domājam, ka vajadzētu to turpināt.

Galvenais mūsu brauciena mērķis bija apspriest Latvijas — Dānijas komitejas piedāvāto projektu *Saknes un spārni*, kas saistīts ar dabu, vidi un izglītošanu šajā jomā. Viena no dāņu iecerēm — ēka Dundagā ar telpām, pieredzēm un aprīkojumu vides zinību apgūšanai, turpat ārā nojumes, kur uzturēties un pievērsties nodarbēm brīvā dabā. Sapratām, ka pilnībā šo ideju nevaram īstenot, bet kaut kas no tā derētu arī mums.

Vienu dienu Dānijā veltījām, lai apzinātos, kas mums novadā saistībā ar dabu un vides izglītību jau ir un ko vēl varam izdarīt. Darbojamies grupās Latvijas — Dānijas komitejas dalībnieces Monas Jellesmarks vadībā. Viņai ir liela darba pieredze skautu kustības projektu organizēšanā. Nodarbība izvērtās ļoti interesanta. Strādājām pa pāriem — latvieši kopā ar latviešiem, dāņi ar dāņiem. Vienīgais jauktais pāris bijām mēs ar Latvijas — Dānijas komitejas vadītāju Jergenu Blondu. Katram pārim uz papīra lapas ar vienu flomāsteru bija kopīgi jāuzzīmē, kāds varētu

• Atpūtas vietā pie dabas takas.

Foto no Sandras Salcevičas albuma

būt vides centrs Dundagas novadā. Šajā darbībā bija interesanti sajūst, kurš uzņemas vadību un pauž savu ideju, kurš to tikai papildina vai attīsta tālāk, jo sarunāties nedrīkstēja. Pēc tam ar vārdiem izstāstījām, ko bijām domājuši. Tad sapulcējāmies kopā visi latvieši vienā grupā un izvēlējamies lietas, ko varētu īstenot, savukārt dāņi domāja, kā mūs atbalstīt. Izveidojām plānu par vienkāršu nojumi ar galdiem un soliemi, ar ugunsкура vietu kaut kur dabā. Domājam, kādas ļaužu grupas iesaistīt šī plāna īstenošanā.

ir izlasījušas arī viņa grāmatu *Kristofers un ēnu ordenis*, tāpēc viņām vēl jo interesantāk bija redzēt tās autoru. Kate un Eva grāmatu lasījušas ar aizrautību, jo tā stāsta par paralēlo pasauli un iespēju ceļot laikā. Autors pastāstījis, ka šī grāmata tapusi pēc tam, kad zēniem jautājis, kāda lasāmviela viņus saista. Puikas atbildējuši, ka grāmatā jābūt par jaunajām tehnoloģijām, pakalpojumiem, apšaudēm, policistiem, bet galvenais, lai neviens neciestu.

Katei un Evai neparasti šķitis tas, ka tieši šis cilvēks ir grāmatas *Kristofers un ēnu ordenis* autors, droši vien viņas bija iedomājušās, ka viņš izskatīsies citādāks. Vēl viņas bija pārsteigtas, ka Latvijas Nacionālās bibliotēkas projektu vadītāja Liega Piešīņa arī bija izlasījusi grāmatu, kas patīk jauniešiem. Parasti pieaugušie tādas nelsa!

Rasa sacīja, ka A. Jundze, tiekoties ar vi-

Apmeklējām arī vairākas vietas, kas saistītas ar vides izglītību. Avnē (*Avnø*) aplūkojām vides centru, kur kādreiz skoloti militā-

not savas kapuces un iebāzot astes kabatās, pārtapuši par jēriņiem.

«Jūs esat laimīgi, ka varat dzīvot Dundagā vai tās apkārtnē, jo jums šeit ir ļoti kluss. Atbraucām iepriekšējā vakarā un nakšņojām pilī. Tas tikai bija kaut kas — aiziet gulēt, kad aiz loga nav ne moču, ne mašīnu, kas sacenšas, kurš ātrāk aizbrauks pie zaļās gaismas! Klusums. Bijām pastaigāties, un bija ļoti skaisti», tā savu nodarbību sāka Lauma. Pēc darbnīcām viņa arī uzteica mūsu skolēnu ieinteresētību, radošumu un disciplinētību.

Bet kāpēc Lauma un Līva, jaunas sievietes, strādā muzejā? Lauma atbildēja, ka muzejs sen vairs nav tikai senu priekšmetu krātuve. Rūpīgi glabātās liecības lieti noder mūsdienu sabiedrībai, jo labāk palīdz saprast, kā tas, kas noticis pagātnē, mūs ietekmē šodien. Skaistākais viņas darbā ir izbraukumi, tikšanās ar bērniem dažādās Latvijas vietās. Turklāt, kamēr muzeja ēku rekonstruē, to darīt iznāk bieži. Savukārt Līva sacīja, ka vēlējusies kļūt par skolotāju, bet nav gribējusi strādāt skolā. Muzejs dod iespēju strādāt ar bērniem citā gaisotnē, brīvi un radoši, jo bērnus neuztrauc vērtējums.

Paldies jaukajām muzeja darbiniecēm un visiem mūsējiem, kas skolēniem sarūpēja skaisto dāvanu!

Diāna Siliņa

dusskolēniem, daudz stāstījis par Raiņa un Aspazijas dzīvi, mazāk — par saviem darbiem. Viņš gan pieminējis grāmatu *Kristofers un ēnu ordenis*, kurā rakstīts par ceļojumu laikā. Rasai licies, ka autors arī pats tic šādai iespējai. Tā kā Raiņa un Aspazijas jubilejas gadā skolā par abiem dzejniekiem mācīts padziļināti un pat Rīgas Jaunajā teātrī apmeklētā izrāde *Aspazija*. *Personīgi*, neko pilnīgi jaunu Rasa nav uzzinājusi, taču atzīst, ka tikšanās tik un tā bijusi vērtīga.

Vai skolnieces vēl gribētu tikties ar kādu rakstnieku? Kate skaidri zināja, ka labprāt Dundagā redzētu K. Mucenieci un uzdotu viņai jautājumus par paralēlajām pasaulēm.

Tikšanās rīko Valsts kultūrkapitāla fonda mērķprogrammas *Profesionālās mākslas pieejamība Latvijas reģionos* projektā *Tikšanās Latvijas novadu bibliotēkās*.

Diāna Siliņa

kiem apskatījām labiekārtotu meža kaķa trasi, kas piedāvā dažādas grūtības pakāpes. To gan neizgājām, jo trase prasītu četras stundas. Kēgē apskatījām ostas teritoriju, kur jau biju pavasarī. Mūsu komitejas dalībnieces sajūsmīnājās par savdabīgu sakņu dārzu pilsētā, kur kastēs bija sastādīti dārzeni un garšaugi.

Noslēguma vakariņas notika skautu namā, nelielā ēkā ar vienkāršām telpām. Tā ir vieta, ko cilvēki var iznomāt kādām svinībām vai citām nodarbēm. Izcilas vakariņas ar jūras veltēm mums bija pagatavojusi kāda Latvijas — Dānijas komitejas dalībniece, kas savulaik televīzijā vadījusi kulinārijas raidījumus.

Noslēguma vakarā spēlējām arī mēmo šovu. Uz lapiņām bija uzrakstīti vārdi 3 valodās: latviešu, dāņu un angļu. Tie visi bija saistīti ar mūsu komitejām un kopīgo projektu.

Lienīte Iesalniece: — Man ļoti patika nojumīte, ko varēja iznomāt. Tajā ir slēgta telpa ar plīti, katliem, pannām un traukiem, viss, kas vajadzīgs, lai ģimene kopīgi pagatavotu maltīti un būtu kopā dabā. Tā atrodas pilsētā, bet ir padomāts, kā cilvēki var labi atpūsties. Internētā ir iespēja pieteikties uz laiku, ko vēlas tur pavadīt.

Sandra: — Tas ir eksperiments. Ja labi darbosies, tad to ievieš arī citās pilsētas vietās.

Lienīte: — Vēl būtisks novērojums Dānijā bija tas, ka tur cilvēki domā par attīstību.

Sandra: — Laiks ciemojoties pagāja vēja spārniem! Sākumā vēl bija uztraukums, vai spēsim pietiekami labi sazināties un saprotami izteikt idejas. Taču pilnīgi viss izdevās lieliski!

Paldies domei par sagādāto transportu uz lidostu un atpakaļ!

Diāna Siliņa

Ciemos

Kolkā

Apmēram 25 cilvēki 28. X bija ieradušies Kolkas tautas namā uz avīzes *Dundadznieks* rīkoto tikšanos ar domes priekšsēdētāju Gunāru Laicānu, izpilddirektora pienākumu izpildītāju Baibu Dūdu, Kolkas pagasta pārvaldes vadītāju Aldi Pinkenu un Sociālās un izglītības komitejas vadītāju Ansi Rodertu.

Jauniešu atpūtas vieta un iespējamā aizsargjosla

Vispirms redaktors Alnis Auziņš iepazīstina ar priekšā sēdošajiem un aicināja klātesošos rosīgi piedalīties sarunā.

G. Laicāns, pieskaries pašreizējam stāvoklim, ko raksturo «politiskā stabilitāte domē», pieminēja Kolkā izplatīto jauniešu vēstuli par viņu ierīkoto atpūtas vietu pludmalē, kas pēc tam nojaukta, un aicināja ieinteresētos izteikties. Priekšsēdētājs arī izteica gatavību ar jauniešiem tikties. Zālē neviens neatsaucās, bet savu viedokli izklāstīja SIA *Līcis-93* Kolkas ceha vadītāja **Regīna Rūmniece**. Viņa uzsvēra, ka nekad nav bijusi pret jauniešiem, bet aicināja visus domāt, kā jauniešus nodarbināt pa dienu, lai nebūtu tā, ka viņi pulcējas naktīs un «rīko orgijas». «Mūsu jūrmalu apmeklē arī daudz iebrāucēju, bet jaunieši sāk kaut ko patvaļīgi veidot un darīt, tas neatbilst likumam!» Tālāk Rūmnieces kundze bilda, ka pret atpūtu viņa neiebilstot, cilvēki tur varot staigāt, bet turpat esot ceha amonjaka un gāzes krātuves, — domei uzņēmums iesniegšot lūgumu par 100 metru aizsargjoslas noteikšanu, — tāpēc, ja netālu jaunieši pa vakariem pulcējas un lieto alkoholu, tad «ir bail par to visu. Lai jaunieši dara, lai rīkojas, bet atbilstošā vietā».

A. Pinkens un **A. Roderts** izteicās, ka šādu aizsargjoslu šajā vietā diez vai noteiks. Savukārt attieksmei pret nekārtībām, alkohola lietošanu liedagā vai jebkurā citā publiskā vietā jābūt vienai un tai pašai, un pašvaldība, cik iespējams, rūpējas par kārtību un tīrību. A. Roderts retoriski jautāja: «Ja pieturvietā lietotu alkoholu, vai tādēļ būtu jānojauc pieturvietā? Šeit ir līdzīgi. Kāpēc jānolīdzina pati vieta?»

G. Laicāns atcerējās, ka pats bērnībā uztaisījis trīs bunkurus, un secināja, ka cilvēki pulcējas tur, kur viņiem patīk. «Šo vietu vajag legalizēt! Lai to darītu, jābūt noteikumiem».

Vēl par sabiedrisko kārtību

R. Rūmniece sacīja, ka viņu visvairāk neapmierina pašvaldības policijas darbs, pieminot gan nekoptas teritorijas, gan braukāšanu ar kvadracikliem pa kāpām, gan atkritumu izgāztuvi vecajā ogļu laukumā. Vēl runātāja pievērsa uzmanību nevienam nepiederošajiem steķiem, kas nav peldvieta, bet kur «bērni lec uz galvas ūdenī un var notikt nelaime», aicinot šo vietu, kā arī bīstamo torni nemt Būvvaldes uzskaitē.

A. Pinkens atbildēja, ka policists dara, cik spēj, bet pašlaik novadā palicis viens inspektors. Kārtības sargāšanā līdztekus Ventspils vides inspektoram un Slīteres Nacionālā

parka darbiniekiem būtu jāiesaistās visiem iedzīvotājiem, kam piekrita arī R. Rūmniece. Pagasta pārvaldnieks arī skaidroja, ka pludmale pieder valstij un pašvaldība svešā teritorijā dara, cik spēj — tīra, poš un rīko talkas. **B. Dūda** uzsvēra, ka noteikti jāpieņem darbā otrs policists, savukārt labs, iedzīvotājus disciplinējošs risinājums, ir ierīkot videokameras. **G. Laicāns** piebilda, cik labi būtu, ja otrs policists dzīvotu dienesta dzīvoklī Kolkā!

Ko darīt ar nepabeigto halli?

R. Rūmniece sacīja, ka ļoti priecātos, ja izdotos kaut daļēji izmantot nepabeigto sporta halli. «Vasarā apkuri nevajag. Ja tur ielietu grīdu, jaunieši varētu darboties. Man mājās ir divi trenāžieri, ko labprāt atdāvinātu, vēl varētu ielikt novusa galdus, ko citu». **A. Pinkens** norādīja, ka hallē nedrīkst laist cilvēkus, kamēr tā nav nodota ekspluatācijā. **Līvija Ķenga** vaicāja, vai šim nolūkam trīs četrus gadus nevarētu atvēlēt lielākas summas, lai sasniegtu mērķi? **A. Roderts** atzina, ka pamazām sapratis — kļūdaina bijusi pati būvniecības iecere. Pēc deputāta aplēsēm, vajag vismaz 100 000 €, lai halli pabeigtu. «Bet cik mēs maksātu, lai to uzturētu?»

G. Laicāns atzina, ka halle Kolkas ļaudīm ir par lielu. «Domāju, ka pabeigtai hallei būtu viens risinājums — piedāvāt to sporta komandām kā treniņvietu. Reizē to izmantotu arī vietējie».

Kolkas ūdens un Kolkas ūdens

R. Rūmniece aizsāka citu Kolkas *mūžīgo tēmu*. Vasarās bieži vien dzīvoklī, kurā ir daži deklarēti iedzīvotāji, dzīvo vai desmit. «Kas maksā par ūdeni? To visu izdala uz pārējiem iedzīvotājiem!»

Aigars Kehers skaidroja, ka pēc jaunā likuma mājai varēs būt ievadskaitītājs, «bet mēs atdursimies pret to, ka nav apsaimniekotāja. Skaitītājā būs rādījums, bet ar kuru no mājas runāt? Nākamajā Attīstības un plānošanas komitejas sēdē spriedīsim par tarifiem, un tarīfos jau tas atspoguļosies. Arī tas, ko vasarās izlaista dārzos. Domē runāšu, ko vispār turpmāk iesākt ar *Kolkas ūdeni*, vai kādam pievienot?» **R. Rūmniece** arī interesējās, kāpēc *Kolkas ūdenim* ir 2 darbinieces, uz ko A. Kehers norādīja, ka pēc likuma grāmatvede nedrīkst iekasēt naudu.

Dženeta Marinska vaicāja, cik Kolkas iedzīvotāju vai saimniecību novada noteikūdeņus attīrīšanai (atbilde — kādi 260 no 800) un vai šis skaits nevarētu būt lielāks. **A. Kehers** klāstīja, ka to nemaz nevar piedāvāt. «Attīrīšanas iekārtas strādā ar 40% slodzi. Noteikūdeņu varētu būt vairāk, bet nav cau-

ruļu. Ja gribētu izbūvēt jaunas, tas būtu jādara gandrīz 100% par pašvaldības naudu. Bet Kolkā var pienākt brīdis, kad ūdens vispār nav!»

G. Laicāns teicās tikko bijis Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijā, kur sacījuši — vispirms sakārtojiet savu saimniecību, uzlieciet ūdens skaitītājus! Dundagā visur ir skaitītāji! **A. Kehers** atbildēja, ka tas diemžēl nav iespējams. «Līdz šim *Līcis-93* maksāja 80% no visa, bet tagad tas strādā tikai vienā maiņā. Un mums vēl ir kredīts. Un saistošo noteikumu nav kopš apvienošanās dienas!» **G. Laicāns** uz to sacīja: «Tad lai valdes priekšsēdētājs tos sagatavo, lai raksta lēmumprojektus. Dundagā arī ir tikai trīs darbinieki. Jums apjomi ir mazāki!» **A. Pinkens** skaidroja — lai *Kolkas ūdens* varētu pastāvēt, tarifam par ūdeni vajadzētu būt ļoti augstam. Vai dome apstiprinātu tādu tarifu? «Tad pašvaldībai jādot!» ierosināja Dž. Marinska.

A. Roderts, atzīstot, ka ūdens jautājums Kolkā ir «bumba ar laika degli», sacīja: «Lai iedarbinātu visu sistēmu, jāizstrādā saistošie noteikumi. Un skaitītājus vajag. Pats esmu uzlicis divus. Tas ir visu kolcinieku jautājums, un visiem jāvienojas par stingriem noteikumiem. Nedrīkst aizstāvēt kaimiņu, kas ilgstoši nemaksā. Esmu dzirdējis arī tādus spriedumus: kamēr būs sliekšis ūdens, tikmēr nemaksāšu. (Zālē arī bija dzirdamas tādas replikas. — *Red.*) Katram jāmaksā par notērēto». «Ja patērētāju būtu vairāk, tad nebūtu jāmaksā tik liela nauda!» sacīja **Dž. Marinska**, bet balss no zāles komentēja: «Iedzīvotāju jau kļūst aizvien mazāk...»

Aldis Pinkens: «Ja pavērtos iespēja saņemt prāvu summu, tad vispirms gribētos pabeigt ietves pēdējo trešdaļu, tāpat svarīgi ir ieviest videonovērošanu un ierīkot apgaismojumu gar ceļa malu līdz luterāņu baznīcai un no tautas nama līdz Baltijas zivij».

Budžeta gaidās

Iedzīvotājus interesēja jaunā budžeta aprises. Vai nākamgad varētu būt vairāk naudas attīstībai?

G. Laicāns norādīja, ka svarīgi ir noteikt virzienu jeb tēmu nākamajam gadam, kas, iespējams, varētu būt *Ģimene ar bērniem*. «Tam pretī arī jābūt naudai» sacīja priekšsēdētājs. **B. Dūda**, sakot paldies par izskanējušajiem viedokļiem, teica, ka pašvaldībā strādā 7 gadus un pašlaik īpaši interesējas par ļaužu dzīvi Kolkā. Tālāk izpilddirektora pienākumu izpildītāja pastāstīja, ka, gatavojot budžetu, strādā ar speciālistiem, un no vadītājiem šoreiz sagaida ne tikai skaitļus, bet arī redzējumu par savu darba lauku, plānu. «Vairāk nekā mēnesi pašvaldībā strādā projektu darba speciāliste, kas labi pārzina savu jomu, apkopo ES fondu iespējas», turpināja B. Dūda. «Budžetu veidojot, skatīsim projektu iespējas, lai pašvaldības līdzekļus mērķtiecīgi izmantotu un tā sasniegtu labu rezultātu. Mums jāatrod kopsaucēji un jāiet kopsolī ar lielajām pašvaldībām. Pašlaik esam pārejā uz jauno plānošanas periodu ES struktūrfondu, kas nākamgad būs pieejami. Piesaistot šo finansējumu, ceram uz attīstību. Uzteicama ir Ziemeļkurzemes biznesa asociācija ar koordinatori Guntu Abaju, kas strādājusi pie stratēģijas un vietējo iniciatīvu grupu attīstības. Pašvaldības rīcībā ir arī vēl neizmantots kredītportfelis, arī *LEADER* programmas, Zivju un Lauku fonda iespējas, kas varētu sekmēt uzņēmējdarbību un dot papildu palpojumus iedzīvotājiem.

Caur pašvaldības budžeta prizmu raugoties, centīsimies nodrošināt, lai naudu tērētu mērķtiecīgi. Iestāžu vadītāji jau apliecinājuši, ka ir gatavi sekot lielākiem mērķiem. Ļoti gribam, lai arī iedzīvotāji no mūsu darbības ieraudzītu labumu. Konkrētāk pašlaik pateikt nevaru», B. Dūda pabeidza izklāstu.

Deķīšu vilkšana, vēlmes un īstenība

R. Rūmniece, pieminot šogad pašvaldībā pāri palikušos aptuveni 60 000 €, uzsvēra, ka Kolkas pagastam no tā tiek ļoti maz. **A. Pinkens** sacīja, ka gadījumā, ja pēkšņi pavērtos iespēja saņemt prāvu summu, tad to vispirms gribētos izmantot, lai pabeigtu ietves pēdējo trešdaļu, tāpat svarīgi ir ieviest videonovērošanu un ierīkot apgaismojumu gar ceļa malu līdz luterāņu baznīcai un no tautas nama līdz *Baltijas zivij*.

Dž. Marinska, pieskaroties *lielajai piekrastes naudai* (sk. arī iepriekšējās avīzes rakstu *Kas jauns novadā?*. — *Red.*) un *Pastnieku* mājas attīstības iespējām, pauda neizpratni, ka uz šo finansējumu pretendē arī Dundagas pils, lai gan Dundagas pagasts nav piekrastē.

B. Dūda skaidroja, ka šajā ziņā finansējums visai valstij ir sadalīts divos lielos blokos: piekrastes pašvaldības un iekšzemes. Sākotnēji viss Dundagas novads bijis definēts kā piekrastes pašvaldība. «Ministrijas pārstāvji Dundagā pulcējās piekrastes pašvaldību sanāksmē un pauda, kuri novada objekti varētu pretendēt uz šo finansējumu. Bet tad parādījās karte, kurā nosacījumi bija mainīti un šis projekts mūsu novadā attiecināts tikai uz Kolkas ciemu. Bet — vadlīniju joprojām nav, MK noteikumu arī nav. Mēs esam iesnieguši savu vīziju par diviem nozīmīgiem mūsu objektiem — pili un *Pastnieku* ēku».

«Kāds» vai paši?

No klātesošajiem izskanēja domas, ka vajag kādus īpašus organizatorus. Tā Melnsilā, kur daudz mazāk iedzīvotāju, sekmīgi darbojas jauniešu centrs, un par to pašu *Pastnieku* māju «cik gadu nespējam izdomāt, ko darīt. Lai kaut kas notiktu, jābūt kādam organizatoram!»

«Bet kas ir tas kāds?» — no zāles atskanēja cita replika un vēl piebilde, ka pašiem jau vien jādara. Arī **B. Dūda**, uzsverot, ka svarīga ir ne tikai jauniešu, bet visu iedzīvotāju grupu brīvā laika pavadīšanas iespējas, kā labu paraugu minēja *Dundangas Sendienas*, pensonārus, kas raksta projektus un īsteno labas lietas, reizē atgādinot, ka jauniešu darbā tomēr strādā speciālists, kaut uz nepilnu slodzi. Arī **A. Roderts** piebilda, ka visiem veiksmes stāstiem ir zīmīga līdzība. Uzrodas kāds aizrautīgs cilvēks, kas ņem lietu uz saviem pleciem un izdara. Un viņam arī piepulcējas citi. Slikti ir pretējais — ja kopienas iekšienē nav vienprātības, ja pukst un sūdzas.

Par skolu un bērniem

A. Roderts atzina, ka līdztekus ūdens jautājumam Kolkā svarīgākais ir skola — tā jāsaģlabā par katru cenu, visa izglītības infrastruktūra, arī Mūzikas skolas nodaļa. **Dairis Runcis** pajautāja, vai ir kādas cerības uzlabot skolēnu transportu. «Uz Roju bērni var nokļūt skolā ātrāk un ātrāk tiek mājās. Cik reižu pat to esmu runājis!» **G. Laicāns** klāstīja, ka pašvaldība katru dienu zaudē milzu naudu, vienu bērnu vedot no mājas sliekšņa līdz skolas sliekšnim. «Bet skaidrs, ka Roja paņems mūsu bērnus. Mēs dabūjam pusi no Kolkas 9. klases beidzējiem», secināja priekšsēdētājs. **A. Roderts** atzina, ka «posms no Kolkas uz Rojas pusi nav atrisināts jautājums. Līdz Melnsilam būtu ļoti vēlams autobuss».

Klātesošos interesēja arī Kolkas bērnudārza darbalaiks. **B. Dūda** un **A. Roderts** skaidroja, ka par šo jautājumu vēl jāspriež un ka izglītības speciālistam uzdots izpētīt šo jautājumu. Varbūt iespējams izmantot auklīšu dienestu?

Tikšanās noslēgumā domes priekšsēdētājs G. Laicāns izsacīja tādu kā politisku novēlējumu: «Es esmu terminēts — nekandīdēšu nākamajās vēlēšanās. Ja jūs cits citu apkarosiet un katra grupiņa taisīs savu sarakstu, tas nebūs uz labu. Tāpēc jums gribu novēlēt lielo izlīgšanu».

Sakot paldies visiem, kas ieradās, apskatu gribu noslēgt ar **R. Rūmnieces** sacīto: «Jābūt cilvēciskai, saprotošai attieksmei citam pret citu!»

*Alnis Auziņš
Baibas Šuvcānes foto*

Pūralāde

Dāvinātāja prieks

Pirms 11 gadiem, 2004. gada jūnijā, Jānis Apsītis viesojās *Dundadznieka* slejās pirmoreiz. Aizvadītajā laikā SIA Kurekss īpašnieki Jānis un Arnis Apsīši daudz līdzējuši gan savai Dundagas vidusskolai, gan šīs puses centīgiem, mācīties kāriem jauniešiem. Šoruden Jāni satiku vidusskolas salidojumā.

— Spriežot pēc jūsu sacītā salidojumā, skolas gadi jums palikuši jaukā atmiņā.

— Ar zināmiem izņēmumiem skolas laiks vairumam paliek gaišā atmiņā. To varētu salīdzināt ar koksnes šķiedrām. Ja paskatās uz liedagā izmestu dēli, tā mīksto daļu smiltis un ūdens ir izdeldējuši, palikusi cietā. Tāpat izplēn sliktās atmiņas un paliek labās. Domāju, ka cilvēks tā ir dvēseliski iekārtots, un paldies Dievam! Pretējā gadījumā mums apkārt būtu vieni vienīgi nelaimīgi, dusmīgi un dzīves nomākti ļaudis.

Brīvībā nekas nav garantēts, toties ir iespējas.

Ja paskatās pieauguša cilvēka acīm uz mūsu bērniem, tad nekā spoža jau nebija. Daudz ierobežojumu, aizbraukt nekur nevarēja. Tomēr svarīgi bija un daudz ko noteica vecāki, citi tuvinieki, draugi, rotaļu un skolas biedri. Bija gaiša nojausma, ka priekšā gaidāms kaut kas labs.

— Taisnība, jaunībā tā ir, savā ziņā neatkarīgi no pastāvošās valsts iekārtas.

— Reti kurš skolas vecumā slīgst bēdīgās domās par nākotni. Ir kādi atsevišķi krenķi, ir vienaudžu delverības, bet kopumā visi ir dzīvespriecīgi, pozitīvi uzlādēti, dzīves alkstoši. Tā ir skolas lielākā nozīme — iemācīt cilvēkam sajūties kā cilvēkam, jo skolas uzdevums pārsniedz elementāro — iemācīt lasīt, rakstīt un rēķināt. Skolasbiedru kopumu var salīdzināt ar riteņbraucēju komandu, kas brauc vienā virzienā. Jā, tajā noris arī iekšējās cīņas, bet vieno kopējā noskaņa — priekšā būs kaut kas labs.

— Sava loma noteikti ir skolotājiem — personībām.

— Neapšaubāmi. Vispirms gribu minēt savu pirmo skolotāju Zeltu Toni. Mēs viņai bijām pēdējā audzināmā klase. Līdz pat skolotājas aiziešanai katru gadu viņu apciemoju, varbūt ar ļoti reti izņēmumiem. Zinu, ka brauca arī citi klasesbiedri, kas apliecina audzinātājas cilvēciskā siltuma un dvēseliskā devuma nozīmi skolēnu tālākajā dzīvē.

Bez šaubām, jāizceļ mūsu audzinātāja vidusskolā Lūcija Zepa. Tas bija laiks, kad mēs no pusaudžiem veidojāmies par jauniem cilvēkiem. Viņas pedagoģiskā un cilvēciskā stāja joprojām ir apbrīnojama!

No Maijas un Imanta Brusbāržiem vienmēr staroja vēlme mums atklāt pasauli, ne tikai savu mācību priekšmetu — matemātiku un vēsturi. Un izcilais pedagogs Kārlis Čoders ar savu metodiskumu! Viņš mums iemā-

dīja labvēlību, neizskanēja absolventu žēlošanās par dzīvi. Par to tiešām liels prieks. Dzīve jau nav tik viegla — nevienam. Un šādā reizē atkal varam novērtēt no skolotājiem gūto labvēlīgo enerģiju. Arī tādēļ braucu — lai satiktos un parunātos ar saviem skolotājiem, lai pateiktu paldies.

— Jūs abi ar brāli Arni esat krietni pabalstījuši dzimtās puses centīgus jauniešus, dibinot sava uzņēmuma stipendiju, ko administrē Vītoliņu fonds, kā arī Dundagas vidusskolu. Laiks ir pagājis, varbūt iespējams novērtēt augļus, to, ko jums pašam tas devis.

— Precīzi pat neatceros, kad tas iesākās. Ir viena pamatlieta: ja tu skaiti, ko labu dari ar labdarības lozungu, tad tā nav gluži labdarība. Dari, bet neskaiti!

— Protams. Bībelē arī ir teikts: lai tava labā roka nezina, ko dara kreisā...

— Tie cilvēki, kas bērībā un skolas laikā ir saņēmuši dvēselei pienākošos daļu no vecākiem un skolotājiem, agrāk vai vēlāk nonāk pie šādas pārlicības. Tāpēc nedomāju, ka tas būtu kaut kas unikāls. Ir tiešām daudz cilvēku, kas domā līdzīgi kā mēs. Kad vienā brīdī saprotam, ka mums pašiem pietiek un pat ir vairāk nekā pietiekami, mēs varam pa-

bezcerīgos gadījumos. Visi vienojas kaut kā laba, cēla vārdā.

Reiz dzirdēju cilvēka dzīves posmu raksturojumu: desmit gados viņš apjauš, ka ir cilvēks, ka vispār eksistē, divdesmit gados apjauš, ka viņam ir jāmācās, trīsdesmit gados rodas atskārsme, ko viņš grib, četrdesmit gados — ko var, piecdesmit gados viņu uzrunā Dievs. Protams, dalījums var nebūt tik strikts, tikpat labi Dievu var sastapt agrāk.

Un tad saproti, ka ir jāpalīdz otram, vienkārši bez iemesla jāpalīdz.

— Simpātiska attieksme. Diemžēl mēs dzīvojam tādā pasaulē un informatīvajā telpā, kurā ir ļoti daudz nemiera, dusmu, ļaunuma, un tas aplipina. Ko sabiedrība kopumā, ko tieši skola varētu darīt, lai vērstu jauniešu skatu uz labo, kas arī neapšaubāmi mūsu zemē ir!

— Es gribētu sākt ar atkāpi. Lielās Franču revolūcijas patiesie iemesli nebija večiņš Luijs XVI un Bastīlijas ieslodzītā. Tā bija neatbilstība starp cilvēku vēlmēm pēc dzīves uzlabošanās un realitāti. Cilvēki kļuva nikni, ka viņu dzīve neuzlabojas tik ātri, kā ieecerēts. Varbūt varam vilkt paralēles ar mūsu dzīvi. Latvija kļuva neatkarīga, vēl pēc laika iestājamies Eiropas Savienībā, un daudzi iedomājas, ka mums taču arī jādzīvo tikpat labi kā caurmēra Eiropā. Kurš pie mums ņēma vērā, ka vācieši desmit gadus pēc Otrā pasa-

Ir vēl viens svarīgs apstāklis. Es mīlu savu zemi un valsti.

• Brāļi Apsīši pateicas savai skolai salidojumā 26. septembrī. No kreisās: direktore Aiga Štrausa, Jānis un Arnis Apsīši.

Visvalža Biezbarža foto

līdzēt citiem. Mēs jau neviens nezinām, kas gaida rīt, parīt, aizparīt. Tāpat pavisam vienkārši — ja šodien tu vari, tad palīdz.

Ir vēl viens svarīgs apstāklis. Es mīlu savu zemi un valsti. Protams, labi zinu, ka ir arī citi viedokļi. Bet es uzskatu, ka valsts mums devusi svarīgāko, kas vispār ir iegūstams, — brīvību. Varbūt der salīdzinājums un pret-nostatījums ar cietumu. Ieslodzījumā viss ir garantēts — jumts virs galvas, ārsts, strīpains kreklis un trīsreizēja ēdināšana. Brīvībā nekas nav garantēts, toties ir iespējas. Mums tiešām ir iespējas izdarīt daudz ko. Un, ja es redzu, ka varu atbalstīt arī citus, kas cenšas un cīnās, tad jāatbalsta. Gala galā tam ir atdeve. Ticu, ka nākotnē tie cilvēki, kurus mēs tagad atbalstām, palīdzēs atkal kādiem citiem.

Te darbojas pavisam vienkāršs princips — dāvinātāja prieks. Cilvēks dāvinot redz, ka notiek virzība tālāk. Tas rada pozitīvu lavīnu. Ļaudis televīzijas balsojumos palīdz grūtībās nonākušajiem, turklāt daudziem viena eiro zvans ir ļoti liela nauda salīdzinājumā ar viņu ienākumiem. Ja cilvēki tomēr izvēlas šādi palīdzēt kādam, kam klājas pavisam bēdīgi, tad viņus vada nesavtīgs pamudinājums. To darot, jūtamies labi, un galvenais, ka notiek fantastiskas lietas, izdodas palīdzēt šķietami

les kara dzīvoja graustos, pagrabos, pilnīgā trūkumā, vienlaikus nenormāli smagi strādājot, pēc tam vēl kādus 20 gadus ļoti smagi strādāja, lai uzlabotu stāvokli, bet viņi to darīja — izmantoja brīvības un miera doto iespēju.

Jā, mums publiskajā telpā ir pārāk daudz negatīvā. Daļēji tas ir saprotams, jo mediju galvenais princips ir — sliktā ziņa ir labā ziņa, jo to var pārdot. Katastrofas, sprādzieni, avārijas, skandāli! Tam pievērš uzmanību. Cilvēki labprāt skatās *De facto*, *Degpunktā*, *Nekā personīgi*, jo šajos raidījumos ir negatīvais.

Ja necienām savu zemi un savu valsti, tad mēs nepelnām nekādu cieņu arī citu acīs.

— Un kāpēc tas pievelk? Tas ir cilvēka dabā?

— Nu ja, ne velti mediju principi tajos sakņojas. Diemžēl plašsaziņas līdzekļi negācijas tiražē.

— Varbūt pat rada iespaidu, ka ir sliktāk, nekā patiesībā.

Brāļi Apsīši no 2009. līdz 2015. gadam ir atbalstījuši 63 stipendiātus, piešķirūši 134 stipendijas un kopumā no 2009. līdz 2014. gadam ir ziedojuši 187 747 eiro. 2014./2015. mācību gadā Arnis un Jānis Apsīši atbalstījuši 33 studentus — 10 SIA Apsīte stipendijas novēlētas jauniešiem, kas dzīvo vairāk nekā 100 km attālumā no studiju vietas, kā arī studē tehniskās un eksaktās zinātnes, savukārt 23 SIA Kurekss stipendijas galvenokārt novēlētas Dundagas novada jauniešiem.

— Paskatieties, kā dzīve ir mainījies! Kā iestādes strādāja agrāk un kā — tagad? Kaut vai Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra, Ceļu satiksmes drošības direkcija, Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde. Pat daudzas citas Eiropas valstis var no mums pamācīties. Kādreiz, lai nokārtotu kādu jautājumu, pagāja vesela diena, tagad to var izdarīt 10 minūtēs. Kādi bija veikali? Kāda — medicīniskā aprūpe? Manā skolas laikā zobus laboja bez anestēzijas. Ar kādiem autobusiem braucām uz Rīgu? Ceļš Talsi-Rīga ir teju visā garumā uzlabots, daudz noasfaltētu ceļu arī citviet Latvijā. Galu galā mēs neesam vieni, mums ir palīgi, tā pati Eiropas Savienība devusi līdzekļus, lai mēs nostātos uz kājām.

Ir noticis tik daudz kas labs! Kāda ir grāmatu dažādība grāmatnīcās! Kāds ir teātra izrāžu un koncertu piedāvājums! Ar prieku varu secināt, ka izrādes ir izpārdotas.

Arī Dundaga ir attīstījies. Ūdensvads un kanalizācija ir kārtībā, Mazajā skolā ir prieks ieiet, arī *Lielajā skolā*.

Neapmierinātība ceļas no cilvēku nepiepildītajām gaidām. Mēs vēlētos visu, jo pasaule ir vaļā. Ir iespējas, bet — katram konkrēti tādas, kādas nu ir. Protams, vēlmju ir vairāk nekā iespēju. Tā tas ir ne tikai pie mums.

— Tuvu ir Latvijas dzimšanas diena. Kā dabiski un patiesi ieaudzināt jauniešos labvēlīgu skatījumu uz pasauli, lepnumu par savu zemi?

— Man atkal gribētos mazu atkāpi. Kas ir valsts? Diemžēl to reizēm neizprot pat izglītoti cilvēki. Valsti veido teritorija un tauta, cilvēki. Tieši cilvēki veido sabiedrību, vienojoties par konkrētiem kopdzīves principiem. Jo augstāk attīstīta sabiedrība, jo tā spēj vienoties par kvalitatīvāku kopdzīves modeli. Labs paraugs mums ir tepat kaimiņos. Igaunij ir vienojušies par godprātīgu attieksmi — ir jāmaksā nodokļi, ir jāatsakās pirkt zagtas, blēdīgi iegūtas lietas, ir jāatsakās no darījuma, ar kuru apkrāpj kādu citu. Rezultāts — valsts ir spējusi dzēst ārējo parādu, un tādēļ viņiem ir lieki 300 miljoni eiro gadā, ko tērēt savas tautas labā, viņiem ir lielāks IKP uz cilvēku nekā mums. Jo iedzīvotāji ir vienojušies par pamatprincipiem un tos pilda.

Ko varam darīt mēs? Pirmkārt, sākt cienīt zemi, kurā dzīvojam. Ja necienām savu zemi un savu valsti, tad mēs nepelnām nekādu cieņu arī citu acīs. Tādā gadījumā mēs augstākais varam pretendēt uz kalpu statusu. Ja nievājosi izturamies pret savu valsti, ja kautrējamies piespraust sev karodziņu valsts svētkos, tad neko vairāk arī neesam pelnījuši.

Cilvēkam vispirms ar cieņu jāizturas pret sevi, apkārtējiem, valsti. Tad arī dzīve mainās uz labo. Ko darīt? Vispirms — pastāstīt par to visu, kur attīstība ir notikusi šajos nieka 25 gados. No kāda iespēju līmeņa 1990. gadā līdz 2015. gadam. Ir jādaudzina vienkāršie fakti! Ja skolēns no medijiem nemitīgi gūst ziņas, ka viss ir slikti, tad beigās nospriež, ka laikam jau tā arī ir. Skolotājs varētu būt viens no pirmajiem, kas pastāsta labo, kas uzsver, ka ir reāli izmērāmas lietas, piemēram, cik grāmatu izdots, cik teātru ir, cik veiksmīgi strādā mūsu tautieši. Kādi fenomenāli sasniegumi mums ir sportā, mākslā, mūzikā! Grūti atrast līdzīgus piemērus vēl kādai citai tikpat nelielai tautai.

Cienīsim paši sevi un daudzīnāsim labo. Tad arī mums kopumā kā sabiedrībai klāsies labāk.

Alnis Auziņš

Sveiks, lai dzīvo!

Abpusēja mīlestība

Nobeigums no 1. lappuses

apliecība ar 4. kārtas numuru. Pirmais bija Laimonim, otrais — Vairai. Tas bija skaists laiks!

Ārija Jāvalde

* * *

Vairas dēļ esmu dzīvē aizgājis tur, kur esmu. Ja nebūtu mācījies pie Vairas, tad, visticamāk, nebūtu iestājies Latvijas Kultūras akadēmijā, neinteresētos par teātri un improvizāciju. Man kā jauniešim, kurš toreiz dzīvoja internātā un kuram nebija tēva, skatuve bija tā vieta, kur iemācījos ne tikai improvizēt vai spēlēt lugās, bet arī kontaktu ar cilvēkiem, izdarīt līdz galam iesākto, uzņemties atbildību par pastrādāto, to, kas ir ētiska un gaumīga mākslas izpausme. Skatuve veidoja manu personību, un liela ietekme bija arī Vairai. Skola vairāk bija vieta, kur patrakot vai atsēdēt stundas, bet teātra pulciņš — vieta, kur patiešām mācīties. Reizēm vispār uz skolu atbraucu tikai tajās dienās, kad bija teātra mēģinājumi. Vaira mani ir veicinājusi interesi par kultūru un mākslu nevis kā izklaides žanru, bet kā kvalitatīvu informācijas vai vēsts nodošanu sabiedrībai. Viņa nekad neatteica palīdzību, un viņa arī centās saprast jauniešu mākslas izpausmes un vērtēt visu objektīvi.

Tagad pats mācu improvizāciju jauniešiem un cenšos to darīt līdzīgi kā Vaira, jo tas acīmredzot strādā. Vaira vienmēr ir bijusi profesionāla un to pašu sagaidījusi arī no apkārtējiem cilvēkiem, bet ar viņu varēja arī ļoti viegli kontaktēties un runāt visu, kas uz sirds. Viņa ir zelta vidusceļš — stingra, bet saprotoša, nopietna, bet ar humora izjūtu, profesionāla, bet atvērta un draudzīga. Ir patīkami mācīties no cilvēka, kurš lietas dara ne tikai tāpēc, ka vajag novadīt kārtējo mēģinājumu jauniešiem, kuriem galvā vārbūt ir pavisam kas cits, bet gan tāpēc, ka viņu pašu tas interesē, viņa to dara ar atdevi, mīlestību un sirdi, un tāpēc arī viņai sanāk jauniešus ieinteresēt ne tikai skatuvei, bet arī izaugsmei kā tādai.

Jānis Klucis

* * *

Ar Vairu mēs saiecāmies. Es lecos pa skatuvi, bet viņa lēkāja pa zāli, lai parādītu, kā īsti Tīģerim ir jālec. Un vēl viņa kopā ar Ēzelīti I-ā bēdējās, ar Pūku filosofēja, Trusīti organizēja un vēl, un vēl. Tāda Vaira ir palikusi manā sirdī — viena varen varoša Vaira, kas spēja mūs — neprašas no luterāņu draudzes, kam uznākusi vēlme pirmo reizi dzīvē teātri spēlēt — pārvērst par aktieriem, kas uzstājas ne vien pašmāju publikas priekšā, bet dodas arī uz Talsiem, lai sacenstos ar citiem teātera spēlētājiem.

Tikai vēlāk sapratām, ka Vaira mums neko nav centusies iemācīt, tikai paskatījusies, kādi dzīvē esam, un tādu masku arī mums iedevusi. Tīģeris jau arī dzīvē esmu, tāpēc bija viegli iejusties strīpaini astainajā kombinēzonā, pa skatuvi lekties un visu pēc kārtas nogaršot.

Un vairāk nav ko piebilst, jo Vaira ir visus medus podus, zīles, dadžus un klepus mikstūras godam nopelnījusi balvā kā pati foršākā un draudzīgākā režisore. Mums ar Ēzelīti jau nu noteikti!

Tīģeris Alfa

* * *

V — visur, vienmēr, varoša
A — atraktīva
I — izdomas bagāta
R — radoša
A — atsaucīga, atvērta jaunajam, aplausu pavadīta.

«Aplausu vētra. Trīs reiz «bravo!». Bērni kolosāli. Vaira šokā-sajūsmā un uztraukusies. Visa zāle ekstāzē». (No Talsu rajona Bērnu un jauniešu centra metodīķes Antras Vētras dienasgrāmatas.)

Tas viss — starptautiskajā jauniešu teātru festivālā *Apkārt Baltijas jūrai*, kas notika 1995.

gadā no 22. līdz 29. augustam Vācijā, Bādzēgebergā. Talsu rajona Bērnu un jauniešu centra teātra kolektīvs *Dundaga* no Dundagas vidusskolas pārstāvē Latviju ar izrādi *Kā rodas izrāde*. Pavadot kolektīvu ceļā, es saku ceļa vārdus no A. Vētras dienasgrāmatas: «Lai Dundagas vārds skanētu skaisti un tālu un lai izrādi nospēlētu forši!»

Paldies Vairai! Dundagas vārds daudzus gadus ir skanējis un skan Latvijā, Vācijā, Zviedrijā.

Kolēģe Doloresa Lepere

* * *

Es Vairu iepazīnu, kad viņa mani un citus skolēnus mērķtiecīgi gatavoja skatuves runas konkursam. Mācības reizēm bija apbrīnojami dīvainas, bet rezultātu deva. Reiz, gaidot mēģinājumu *Zvirbulim*, attapos jau ievilkts dramatiskajā pulciņā, kas izrādījās lieliska pieredze. Ne velti Dundagas improvizatori vienmēr bija starp Latvijas labākajiem. Vēl joprojām nodarbojoties ar improvizācijas teātri, saprotu, cik labus pamatus Vaira ielikusi, — izpratne par improvizāciju un klasisko teātri ir neatsverama. Tāpat vienmēr apbrīnoju Vairas spējas rīkot pasākumus skolā — tā brīžiem bija nebeidzama cīņa ar skolēniem un skolotājiem, bet Vaira vienmēr tika galā.

Jurģis Remess

* * *

Vaira ir viens no Dundagas zīmoliem, un viņas pienesumu ir grūti izmērīt, jo tas ir pienesums personības attīstībā. Personība pati no sevis nerodas, tai ir jāpalīdz tapt, un Vaira to dara.

Viņa ir cilvēks, ar kuru kontaktējoties, uz lietām jāpaskatās un tās jāierauga citā gais-

• *Gaida Zvejniece, Valentīna Bernāne un Vaira Kamara 80. gadu sākumā.* Foto no V. Kamaras albuma

mā. Vaira daudziem ļāvuši ieraudzīt ko atšķirīgu no ierastās ikdienas, un tas viņiem bagātinājis dzīvi.

Tas ir mīts, ka esmu bijis Vairas skolēns. Nelielu laiku, mācoties vidusskolā, biju iesaistījies Dzejas klubā. Tas bija kā kanāls, pa kuru ieraudzīt cilvēkus, par kuriem var teikt — viņi ir Latvijas zīmols. Citu iespēju viņus satikt toreiz man nebija. Dzejas klubs nebija vieta, kur atnākt un pačalot. Tās bija virzītas un organizētas sarunas. Man visspilgtāk atmiņā palicis Māris Čaklais, Knuts Skujenieks, Laimonis Kamara un Anda Līce. Laimonis Kamara man saistījās ar ancukā ģērbtu vīru, kam rokā spieķis. Bet kad palasīju viņa dzeju... Tas man bija vērtīgs atklājums! Līdz tikšanās reizei ar Andu Līci domāju, ka viņa ir nepretenciozs, pelēks tantuks, bet, kad viņa atvēra muti un sāka runāt, kas tur nāca ārā! Absolūta sakarība un pilnums! To manām smadzenēm toreiz ļoti vajadzēja. Man Dzejas klubā būtiskākais bija nevis lasīt

dzeju, bet tikšanās ar personībām.

Vaira ir bijusi īstajā vietā īstajā laikā. Viņa, pati nepretendējot būt elitāra, devusi iespēju jauniešiem cilvēkiem paņemt to, kas Latvijā ir elitārs. Tas ir ielikums arī manā garīgajā mugursomā, tas vairo labumu gan man, gan citiem.

Vaira kā režisore strādā profesionāli. Iestudējumi *Aijā*, *žūžū*, *bērns kā lācis* un *Sibillas diena* bija kaut kas! Žēl, ka tie neizskanēja citur. Varu tikai teikt: «Rīdzinieki, jūs esat zaudējuši, šīs izrādes neredzot!» Abi iestudējumi parāda, ko var izdarīt mūsējie, kas nav profesionāli aktieri, bet spēlē amatierteātrī un paļaujas uz cilvēku, kas viņus ved. Vaira prot savest šos cilvēkus kopā līdz tādai pakāpei, ka rodas sinerģija. Un to nekādi nevar izmērīt!

Tas, ka ikviens viņu uztveram personīgi,

• *2011. gads. Komanda ar valsts turnīros iegūtajiem Šā — tā sauc mērķaķīšus, kuras balvā saņem uzvarētājukomanda valsts finālturnīrā. Ilgāku laiku pie mums mitinājās divi Šā — viens 5.-8. klašu grupā, otrs 9.-12. klašu grupā. Pirmajā rindā no kreisās Edgars Pabērzs, Raitis Bērziņš, Edgars Cīrulis, otrajā — Jūta Freimane, Baiba Leskovska un Vaira Kamara.* Foto no V. Kamaras albuma

No teātra laikiem ļoti spilgti atceros, kā man Talsu rajona skolotāju grupiņai pusnakstī bija jātēlo Zaļā Jumprava. Bija vēls vakars, ārā jau satumsis, un, stāstītājam stāstot teiku par Zaļo Jumpravu, man bija jāierāpjas pa pils logu un jāparādās ar sveci rokās. Es tikai nebiju no Vairas sapratis, ka man jāuzliek parūka. Tā nu es īstajā brīdī parādos ar sveci rokās, tērpies zaļās drānās un teikdams savu vienīgo teikumu, bet fonā pamanu Vairu un nesaprotu, kādēļ viņa vicinās. Viņa deva zīmi, lai uzlieku vismaz kapuci! Skolotāji pēc tam Vairai jautājuši, kas jumprava īsti bijusi — vīrietis vai sieviete?

Jānis Freibergs

* * *

Pirmoreiz Vairu satiku *Mazajā skolā*, gatavojoties skatuves runas konkursam *Zvirbulis*. Nopietni sākām darboties, kad mācījos jau *Lielajā skolā*. Viņas vadībā esmu piedalījies neskaitāmos teātra sporta mēģinājumos, tie man palīdzēja atrastīties, izprast situācijas un, pats, galvenais — improvizēt. Lieta, kas noder vēl šobaltdien.

Teātra sporta mēģinājumi vienmēr bija interesanti. Vaira spēja noturēt enerģiju un mūsu uzmanību visu mēģinājumu, un laiks paskrēja nemanot. Arī teātra sporta nometnes un turnīri bija ļoti saistoši, satikām cilvēkus ar līdzīgu domāšanu un interesēm.

Kad pēc devītās klases devos prom no Dundagas vidusskolas, domāju, ka sadarbība ar Vairu beigsies. Par laimi, kļūdījies. Ik pa laikam Vaira piedāvā vadīt kādu pasākumu vai palīdzēt ar teātra sportu. Kad vien varu, ar lielāko prieku piekrišu.

Vaira ir supercilvēks, kas lieliski prot iemācīt un ar kuru vienmēr ir prieks sadarboties. Saku viņai vislielāko paldies par pūlēm un mēģinājumos ieguldīto darbu! Vaira ir palīdzējusi daudziem bērniem atvērties un kļūt aktīvākiem. Arī man.

Krists Iesalnieks

Apkopoja Ēzelītis I-ā un Milzu Lempis

Es vēlos mājās pārnākt

Kauls no duņdžiņu kaula

Jaunietis, jaunais speciālists, ģimenes cilvēks, dundadznieks, kas, pastrādājis ārzmēs, atgriezies dzimtajā Dundagā. Visi vārdi raksturo 26 gadus veco Jāni Skarbinieku, mūsu sarunas laikā — vēl Kolkas pamatskolas un Mazirbes internātpamatskolas sporta skolotāju.

Jānis nāk no daudz bērnu ģimenes vidū — trīs no bērniem ir vecāki par viņu, trīs — jaunāki. Tā kā seši ir puiši, tad no bērna kājas Skarbinieki ir skrējuši, lekuši un dzenājuši bumbu. Jānis ar sportu ir aizrāvis visnopietnāk, jo izraudzījies studēt Sporta pedagogijas akadēmijā un ir kļuvis par diplomētu sporta skolotāju un futbola treneri. Tieši kājbumba un sporta spēles vispār ir Jāņa lielā aizraušanās.

Bet kā ar darbu? Par to Jānis interesējies jau pirms studijām un ir pārliecināts, ka izraudzītajā specialitātē maizi vienmēr nopelnīs. Ja ne Dundagā, tad Talsos vai citur Latvijā. Sporta skolotāju trūkst. Pagaidām gan puišis nedomā ilgstoši pārcelties kaut kur citur.

Pēc augstskolas gan dažus gadus nostrādājis Anglijā. Kad piedzima mazais Braiens, jaunā ģimene atgriezās mājās. «Ārzmēs var vairāk nopelnīt, tomēr mājās ir labāk», Jānis spriež. «Tur tu esi svešinieks. Naudu nopelni, bet arī vairāk iztērē. Ir vērts tur pilnveidot zināšanas un prasmes, bet tad at-

griezties».

Gribējās uzzināt jaunā sporta skolotāja novēroto par mūsdienu jauniešu fizisko sagatavotību, par attieksmi. Pēc Jāņa domām, bērni ir mainījušies, diemžēl kļuvuši nevaldāmāki, rupjāki, bieži aizskar cits citu. «Mūsu klase bija vienotāka», Jānis atceras, «tagad klases bieži vien ir sašķēlušās savstarpēji naidīgās grupiņās».

Jūtama arī datora ietekme. Reizēm bērns teju cauri nakti pavadījis «pie kompja». Nerunājot nemaz par satura pusi, jau nākamajā dienā novērtējama fiziskā forma. Ko ar tādiem sporta stundā iesākt? Sportot negrib, aizbaidinās ar sāpēm, ar aizmirstu treniņtēpu... Uz sporta pulciņu neaiziet, bet izvēlas atkal cilvēka labāko draugu — datoru.

Jānis gan uzsver, ka paša stundās starpgadījumu nav bijis, audzēkņi cenšas uzdevumus izpildīt. Es patincinu tālāk — vai atsevišķās reizēs skolotājs neliel skolēniem audzināšanos nolūkos pumpēt? Un vai ir kādi pamatprincipi, kas nodrošina sekmes? Jānis atzīst, ka pumpēties ir līcis. Ar skolēniem, sevišķi mazākiem strādājot, galvenais priekšnosacījums ir gādāt, lai bērni stundā aizrautos. Ja visu stundu liksi nodarboties ar kaut ko vienu, tas apniks. Turpretī jaunais un uzdevumu daudzveidība audzēkņus saista.

Dalos ar sarunu biedru pārdomās — manuprāt, svarīgi ir, lai sporta skolotājs uzskatāmi parādītu, kā izpildīt kādu vingrinājumu. Jānis piekrīt, ka demonstrēt un paskaidrot ir svarīgi, un atceras savus vidusskolas laikus, kad viņam sportu mācīja Una Sila — laba, prasmīga skolotāja. Bet vingrošanā Jānis citiem rādījis paraugu, kā pareizi izpildīt kādu elementu.

Jānis sarunas laikā vēl ir sporta skolotājs, jo Oskars Sproģis ir bērna kopšanas atvaļinājumā. Pērn novembrī Jānis darbu sācis, un šogad novembrī acimredzot arī beigs. Kādas ir jaunā speciālista iespējas turpināt darbu novadā savā nozarē?

Jānis atzīst, ka šī mācību gada sākumā Kolkā ir piedāvāts mācību pārziņa amats, bet

tas apvienojumā ar sporta skolotāja darbu divās skolās šķitis par daudz. Ko tālāk? Sliktākajā gadījumā Jānis ir gatavs pāris mēnešus atkal doties uz ārzemēm. Viņš ir interesējies par iespējām strādāt Dundagas vidusskolā, bet uzzinājis, ka tur jau esot aizrunāts skolo-tājs. «Protams, ir tāda lieta — vidusskolā specializācija ir volejbols, mana — futbols...», Jānis piebilst.

Ko Jānim pašam kā sportiskam jauniešim gribētos mūsu novadā? Brīviem brīžiem paliek futbols un makšķerēšana, arī dēlam jāveltī uzmanība. Gribētos kursos apgūt masiera darbu, skolai noderētu koriģējošās vingrošanas vai fizioterapeita prasmes.

Brīdi padomājis, jaunietis teic, ka šo to vietējā dzīvē gribētos gan citādi. «Dundagā ir viens vienīgs sporta notikums gadā — Sporta diena. Nu labi, vēl atsevišķi volejbola posmi. Novuss Kolkā. Kādreiz, ne tik sen, bija kaut nedaudz vairāk, kaut vai galdā spēles ļoti daudzus sporta veidos, kas pulcēja krietnu skaitu cilvēkus. Tāpat arī notika futbola sacīkstes, sacentāmes ar citiem, piemēram, ar anceniekiem. Bet, lai sarīkotu turnīrus, vajag vēl vienus futbola vārtus, lai varētu izmantot reizē divus laukumus. Spēlējām arī Talsu novada čempionātā, mūsu Dundagas komanda sitas pa vidu. Pietrūkst treniņu iespēju. Kur nodarboties ziemā? Vidusskolas zālē mūs negrib laist, jo baidās, ka futbolisti ar bumbu var šo to apskādēt, piemēram, jauno tablo».

Saku Jānim, ka arī pašu spēkiem kaut ko jau var darīt, un vienmēr ir iedarbīga formula: sāc pats, pierādi, un tevi atbalstīs. Labi paraugi nav tālu jāmeklē, kaut vai mūsu ielu vingrotāji.

Jānis tam piekrīt, un man atliek viņam novēlēt veiksmi turpmākajā. Ļoti gribētos, lai kauls no dundadznieku kaula rastu iespēju pelnīt maizi paša izraudzītajā un arī vajadzīgajā specialitātē tepat, dzimtajā vietā!

Alnis Auziņš

Annas Dāvidsones foto

Atgriezusies. Vai pavisam?

Pašlaik Dundagā ar savu meitiņu Gerdu dzīvo Janita Valtere no kuplās Bubneļu dzimtas. Nebiju viņu satikusi vairākus gadus. Pēdējoreiz Janitu Dundagā redzēju, ģerbušos melnā motociklistes tērpā... Janita atzīst, ka viņai patīk vizināties ar jaudīgu motociklu, kopā ar draugiem ir izbraukāta Zviedrija un Norvēģija. Tagad gan viņai motocikla vairs nav un galvenās rūpes aizņem meitiņu.

Janita ir sertificēta arhitekte, Rīgas Domes īpašuma departamenta nekustamā īpašuma pārvaldes zemes plānošanas sektora teritorijplānotāja eksperte, SIA *Horda* vadītāja. Lielākais Janitas projektētais objekts — Olītas Upacieres vadība — ir divu koka ēku rekonstrukcija Rīgā, Krišjāņa Barona ielā. Kamēr Janita būs bērna kopšanas atvaļinājumā, tikmēr viņa noteikti būs Dundagā.

— **Kā saprati, ka vēlies kļūt par arhitekti?**

— Jau 11. un 12. klasē zināju, ka man patīk arhitektūra. Kaut gan pabeidzu Dundagas Mākslas un mūzikas skolas Mākslas nodaļu, tomēr neticēju, ka varu tik labi zīmēt, lai iestātos arhitektos. Pēc vidusskolas sāku studēt Rīgas Tehniskajā universitātē datorīķos, gadu nomācījos un sapratu, ka program-mēšana mani neaizrauj. Tad sāku strādāt Rīgā, pārsvarā veikalos, arī *Lido Vērmānītī*.

Reiz izlasīju sludinājumu — Rīgas Tehniskajā universitātē iestājpārbaudījumu kursi zīmēšanā. Uzreiz bija skaidrs — jāiet! Gadu gāju uz kursiem. Biju pārstrādājusies un pār-mācījusies, jo, lai pāris dienu nedēļā tiktu uz kursiem, *Lido* strādāju arī brīvdienās. Starp citu, *Lido* ir iespējams kāpt pa karjeras kāpnēm. Vispirms mazgāju traukus, tad tiku aukstajā virtuvē, līdz man piedāvāja kļūt par zāles pārzini. Kad priekšnieki un kolēģi uzzināja, ka esmu iestājusies augstskolā budžeta grupā un zīmēšanas eksāmenā saņēmusi desmit balles, visi bija pārsteigti.

Sākot studijas, man bija 23 gadi. Kursā biedriem bija astoņpadsmit, bija gan arī mana vecuma studenti, tie, kas stājušies šajā fakultātē vairākkārt. Studijas bija ļoti interesantas. Diezgan labi mācījos. No 40 studentiem stipendiju saņēma četri, bieži biju starptiem, kas bija nopelnījuši stipendiju par labajām sekmēm.

Pie darba tiku jau studējot. Kādu reizi auditorijā ienāca pasniedzēja un vaicāja, kurš vēlas strādāt. Kautrīgi pacēlu roku. Uzreiz jautāja par manām atzīmēm. Tās bija labas. Tā tiku diezgan lielā uzņēmumā — arhitektu birojā *Sarma&Norde*, kas Rīgā projektējis daudzas biroju ēkas. Arī es piedalījos vairāku banku ēku, piemēram, *Nordea* mājas, projektēšanā. Tā atrodas Alojas un Krišjāņa Valdemāra ielas stūrī.

— **Ar laiku tu tomēr sāki strādāt citur?**

— Kad beidzu augstskolu, sākās krīze. Samazināja štatus, un es gadu dzīvoju bez darba. Sapratu — kaut kas jādara pašai. Vēl nedaudz pastrādāju kādās mazās firmās, ieguvu pieredzi, satiku projektētājus, ar kuriem vēlāk strādāju kopā. Mums ar draugu teica: «Jūs esat būvnieki! Celiet! Es jums došu objektus, dibiniet uzņēmumu!» Tā arī izdarījām — radījām savu uzņēmumu un lēnām sākām nodarboties ar būvniecību. Tad arī parādījās projektēšanas piedāvājumi, pārsvarā siltināšanas, darbi. Mūsu firma ir siltinājusi objektus, piemēram, Mārupē, Babītē, Tērvetē, Alūksnē.

— **Arī Dundagā derētu siltināt mājas. Nezinu, vai to dara privātmāju īpašnieki, bet daudzdzīvokļu mājas tik tālu nemaz netiek, jo pastāv zināmas prasības, lai tāds projekts varētu īstenoties. Ir jādibina biedrības.**

— Esam izstrādājuši siltināšanas projektus arī Jūrmalā. Interesanta bija ēkas fasādes saskaņošana ar pilsētas mākslinieku. Fasādes risinājums, kas patika mājas iedzīvotājiem, nepatika pilsētas māksliniekam. Ēka pieder iedzīvotājiem, bet fasāde ir pilsētas daļa. Tad nu fasādi pārveidoju, lai tā harmoniski iekļautos vidē. Beigās māja izskatījās ļoti glīta. Ir noteiktas prasības, lai māju varētu siltināt. Ir minimālā pieļaujamā summa, kāds drīkst

• **Janita ar Gerdu šai pavasarī pēc meitiņas kristībām Sv. Miķeļa Romas katoļu baznīcā Alsungā.**
Foto no Janitas Valteres albuma

būt dzīvokļa parāds. Jābūt pilnsapulcei, iedzīvotāju parakstiem. Ir pilsētas, kur prasa, lai par siltināšanu būtu parakstīties 51% no mājas iedzīvotājiem, citur šis skaitlis ir 100%. Daļa dzīvokļu ir tukši, daudzi strādā ārzemēs. Kad cilvēki piedzīvo, cik jauka ir siltināta māja, tad saprot, ka to vajag darīt.

— **Tagad tu nodarbojies ar projektēšanu, nevis būvniecību?**

— Jā, būvniecība ir kaut kas traks! Būvnieks ir katrs, kurš prot pacelt ķelli, nevis

profesionālis, kurš beidzis skolu ar attiecīgajām amata prasmēm. Cilvēki domā, ka atnāks pie tevis strādāt, sēdēs pie datora un neko nedarīs, bet saņems lielu algu. Tev taču nauda ir jānopelna, lai būtu, ko maksāt! 2013. gadā nodibināju savu firmu SIA *Horda*, kas nodarbojas ar projektēšanu. Ļoti grūti uzņēmumiem izdomāt nosaukumu, jo atkārtoties tas nedrīkst. Visi piemērotie vārdi jau aizņemti. Domāju, domāju, līdz sapratu, ka firmu saukšu *Horda*! Tā ir riņķa līnija, kas neiet cauri centram.

Birojs man ir te, mājās. Projektēju arī mēbeles, sadarbojos ar mēbeļniekiem.

— **Kādu tu redzi dzīvi Dundagā?**

— Vispirms par problēmām. Trūkst darbavietu. Vajag aktīvus cilvēkus, kas varētu dot citiem darbu. Nav rotaļu laukumu pa vecuma grupām, nav skeitparka, nav vietas, kur braukt ar skrituļslidām. Man nepatīk nepie-skatītie suņi.

Pārsteidz tas, ka visās mazajās ieliņās ir laternas. Jauki! Ja izdosies iekārtot pils apkārtni, kā iecerēts, tad tur būs skaisti. Man patīk, ka nav steigas, burzmas. Līdz skolai varu nokļūt pāris minūtēs. Cik laiku tas paprasītu Rīgā? Dundagā ir svaigs gaiss, dobītes, kur rušināties. Esmu izaudzējusi kartupeļus, burkānus, bietes. Vienīgi jāpieskata, lai stirnas neapēstu.

Gerdiņu pieteicu bērnudārzā. Prieks, ka šeit daudz bērniņu. Rīga mani nevilina. Ja man piedāvātu labu darbu, noteikti paliktu Dundagā pavisam.

Diāna Siliņa

To atceramies oktobrī

Viena no Dundagas leģendām

30. X apritētu 85 gadi, kopš dzimusi izcila personība Dundagas un arī Latvijas kultūras dzīvē — Valentīna Bernāne. Par viņu stāsta režisore Vaira Kamara un bibliotekāre Daiga Mužellovska.

Vaira ar kultūras darbinieci Gaidu Zvejnieci un V. Bernāni jeb, kā viņu daudzi mīļi sauca — Bernānīti, kopā pavadījusi vairāk nekā 20 darba gadus — no 1972. līdz 1993. gadam. Gan Vairai un Gaidai, gan Genovevai Upnerei un Lūcijai Jansonei, kas arī strādājušas kultūras namā, šis laiks kopā ar Bernānīti bijis mūžā visskaistākais. Vēl šodien spilgtas ir Vairas atmiņas par pirmo reizi, kad satikusi kultūras nama direktori. Vairai jau vidusskolā bija skaidrs, ka viņa strādās kultūras darbu, un tā nu sanāca, ka liktenis viņu no Jēkabpils atveda uz Dundagu. Talsu rajona kultūras nodaļas vadītāja Skaidra Zvejniece darbu viņai piedāvāja vairākās vietās, arī Dundagā. Vaira uzreiz atcerējās Ziedoņa Purva rindas: «Tur tajā norā pie Dundagas». Skaidra arī bija sacījusi, ka kultūras nama direktore Dundagā ir varena sieva, kas te uztur kārtīgu kultūras dzīvi. Liels bija Vairas pārsteigums, kad no mazās zāles iznākusi ne pārāk gara auguma, apaļīga sieviete vienkāršā vasaras kleitiņā. Smaidīga un laipna, varbūt pat ar putekļu lupatiņu rokā. Viņa Vairai izrādīja kultūras namu un Dundagu. Tās bija jūnija beigas vai jūlija sākums, un Dundaga izskatījās tik skaista! Bernānīte arī uzaicināja Vairu pēc nedēļas uz pilngadības svētkiem Dundagā. Vaira atbrauca un saņēma savu pirmo uzdevumu — pasniegt māksliniekiem ziedus. «Vai pratīsi?» jautājusi Bernānīte, bet Vaira atbildējusi, ka ir to jau darījusi. Šķiet, ka ar pirmo uzdevumu direktores vērtējumā viņa tikusi galā labi un 1. VIII sākusi strādāt kultūras namā.

Daigai ciešāka sadarbība ar Bernānīti sākusies 1974. gadā, kad viņa pēc Kultūras darbinieku tehnikuma beigšanas strādāja Dundagas bibliotēkā. Tad kopīgi rīkotas Dzejas dienas. Daiga apmeklējusi dailāsītāju pulciņu pie Vairas un rosīgi iesaistījusies dažādos pasākumos. Gan Daiga, gan Vaira atzīst, ka viņām bijuši divi cilvēki, kas iemācījuši strādāt kultūras darbu, — S. Zvejniece un V. Bernāne. Daiga uzsver, ka no kultūras nama direktores mācījusies, kādai jāizskatās kultūras iestādei, arī bibliotēkai. Visam jābūt tīram un kārtīgam. Arī daždas saimnieciskās lietas no viņas varējusi mācīties. «Kad es atnācu uz Dundagu, kultūras nams bija kā pils, bet, kad Bernānīte to saņēma, visa grīda bija ar melnu eļļas kārtu. Viņas darbs kultūras namā sākās ar grīdu attīrīšanu», stāsta Vaira.

Daiga arī piekrīt žurnālistes I. Būmanes atziņai rakstā par Bernānīti 1980. gada 30. X laikrakstā *Cīņa*: «Aizvest kultūru uz laukiem nav iespējams, tai jāveidojas katrā saimniecībā pašā». Vaira viņu papildina, sakot, ka tad, kad atberza melnās grīdas, daudzi dusmojās — tur jau nevar tā iet, tur jāsapucējas, jo neļāva vairs ienākt kultūras namā ar zābakiem, meitenēm — garajās biksēs. Kultūru ieaudzināja. Sākumā protestēja, pēc tam jau pieņēma.

V. Kamara: «Bernānīte bija unikāla personība, Dundagas un Latvijas leģenda. Viena no īpašībām, ko viņā apbrīnoju, ir spēja un pras-

me no zinošākiem cilvēkiem mācīties būtiskāko savā darbā, sekot līdzi kultūras norisēm un aktualitātēm, tendencēm un pašai augt. Viņa ne tikai pati mācījās, bet arī kursos visu sīki pierakstīja un ar to dalījās. Bernānītei nebija akadēmiskās kultūras izglītības, bet viņa, apmeklējot kursus un tiekoties ar daudziem kultūras cilvēkiem, lieliski apguva kultūras izjūtu un izkopa gaumi. Tas izpaudās arī kultūras nama ietērpā, tā noformējumā, viņas izturētajos tērpos. Lai kā sāpētu kājas, tās vienmēr bija elegantās korpēs.

Bernānītei bija Dieva dots talants būt administratorei, vadītājai ar stratēģisku domāšanu, ar teicamu prasmi saturēt saimniecību, redzēt, ko vajag, pastāvēt un cīnīties par savu mērķi, vākt savu mantu un turēt to kā pūkām. Viņai piemita prasme komplektēt kolektīvu: savākt labus, radošus kadrus. Bernānīte intuitīvi jūta, kurā kolektīva vadītājā ir dzirkstelīte. Viņa prata kontaktēties ar šiem vadītājiem un panākt, ka ikkatram kolektīvam jāuzstājas visaugstākajā līmenī. Bernānītei bija teiciens: «Viss ir jāizdara ar glanci!» Nekādu atlaižu! Tajā pašā laikā viņa spēja sajust mirkli, kad pateikt: «Viss, šodien slēdzam namu ciet. Tagad vajag vienu *ferla-funt!*» Tās bija atsevišķas reizes pēc labi padarīta darba.

Apbrīnojama bija Bernānītes prasme uzrunāt potenciālos kolektīvu dalībniekus. Tāda atsaucība, kāda toreiz bija no kolektīvu pusēs, nav bijusi ne pirms, ne arī pēc tam. Aicināt dalībniekus bija Gaidas pienākums, un viņa to cītīgi arī darīja. Bet, ja kāds atteicās, klausuli rokās ņēma Bernānīte, un viņai atteikt neviens nevarēja, jo lieliski prata pārliecināt. Bernānīte vienmēr visus, gan viesus, gan kolektīvu dalībniekus sagaidīja,

No D. Mužellovskas sastādītā bukleta Valentīna Bernāne (30.10.1930. — 21.03.1995.)

«Valentīna Bernāne — Dundagas kultūras nama vadītāja, jauktā kora un drāmas ansambļa darba veicinātāja dzimusi 1930. gada 30. X Krāslavas rajona Andzeļu ciemā zemnieku ģimenē. 1947. gadā beigusi Ezerņieku vidusskolu un 1950. gadā — Maltas zoovettehnikumu. Pēc tehnikuma beigšanas strādājusi Rēzeknes rajona lauksaimniecības nodaļā. Dundagā V. Bernāne ieradusies 1951. gada beigās. Sākumā strādājusi Dundagas rajona lauksaimniecības nodaļā par agrokursu vadītāju, vēlāk bijusi patroņoto bērnu inspektore Dundagas rajona izglītības nodaļā, bet no 1963. gada līdz 1993. gadam Dundagas kultūras nama direktore.

Par aktīvu darbu Dundagas kultūras nams jau 1970. gadā izpelnījās Teicama darba kolektīva goda nosaukumu. Ar 1985. gadu namā darbojās vairāk nekā 300 pašdarbnieku 10 dažādos kolektīvos: aktīvi strādāja jauktais koris, drāmas ansamblis, lietišķās mākslas pulciņi, vairāki deju kolektīvi, daiļ-

lasītāji, sieviešu vokālais ansamblis, deju orķestris, bērnu kolektīvi .. Sevišķi viņa rūpējās par kori un kora mēģinājumiem, bija kopā ar to visos kora koncertos, skatēs un Dziesmu svētkos.

Par labiem panākumiem kultūras nams no Kultūras ministrijas un vietējām iestādēm saņēma materiālu atbalstu: flīģeli *Estonia*, 50 krēslus un citas mēbeles, logu aizkarus, radioaparātu, autobusu RAF, brīvu autotransportu, tērpus koristiem un dejojājiem. Iedalītos naudas līdzekļus direktore izlietoja ļoti saimnieciski. Kultūras ministrija arī uzticēja Dundagas kultūras namam republikas mēroga pasākumus, piemēram, K. Barona 150. dzimšanas dienas svinību organizēšanu un republikas kultūras darbinieku seminārus Dundagā.

Par labu darbu un panākumiem mākslinieciskās pašdarbības organizēšanā V. Bernāne apbalvota ar PSRS Kultūras ministrijas goda rakstu, ar Vissavienības nozīmi *Teicamnieks kultūras darbā*, ar Latvijas PSR Augstākās Padomes prezidija goda rakstu, Latvijas PSR Kultūras ministrijas goda rakstiem un E. Melngaiļa Tautas mākslas nama goda rakstiem».

direktore pazina katru savu cilvēku, un ikviens viņai rūpēja. Gādība par savējiem — tā ir vēl viena spilgta Bernānītes iezīme. Turēt savas mājas godu — to viņa mums iemācīja. Tas izpaudās gan kultūras nama vizuālajā izskatā, gan cilvēku attiecībās. Kaut iepriekšējā vakarā balle bijusi līdz naktij, otrajā rītā visam bija jābūt tā, ka spīd un laistās. Lai, ienākot svešiem cilvēkiem, viss ir kārtībā. Pēc Jāņu pasākuma viss parks bija jāsakārto. Ja vajadzēja, arī pirms pasākuma visām bija lupatas rokās. Kādā reizē, kad berzām kultūras nama sienas, ienāca nepazīstams vīrs, kas meklēja kultūras nama vadītāju. Vienīgais, kurš tajā brīdī bija saposies un ar kaklasaiti, bija mūsu elektriķis un saimnieks Aleksandrs Bogdanovičs. Pie viņa kā direktora arī svešinieks devās.

Protams, arī kolektīvos pilnīgi bez domstarpībām neiztika, taču uz āru tas neizgāja. Skaidra Zvejniece reiz sacīja: «Zinu, ka Bernānītei ar jums, jaunajiem, nemaz tik viegli neiet, bet no viņas par jums neko sliktu neesmu dzirdējusi». Prast savā kolektīvā neieļaut intrigas, kā arī veidot un noturēt labu gaisotni — tas bija viņas nopelns. Man ir laimējies ar visiem vadītājiem, bet direktore Bernāne man ir vadītāja etalons. Viņā apvienojās tādas īpašības, kas parasti vadītājos sastopamas tikai pa vienai. Otru tādu cilvēku, kurā apvienojas gan mākslinieciskā, gan stratēģiskā domāšana, gan saimnieciskais ķēriens, gan administratīvās dotības, redzu Kultūras pils direktori un pašlaik arī izpilddirektora pienākumu izpildītāju Baibu Dūdu».

Diāna Siliņa

Foto no Daigas Mužellovskas albuma

Dundagas patērētāju biedrība

Turpinājums. Sākumu sk. 5. (198.) numurā. Pabeidzot atskatu uz Latvijas neatkarības laiku, publicējam izteiksmīgu fotogrāfiju. Turpmāk — padomju laiki.

No laikraksta *Ventas Balss*, nr. 74., sestdien, 1938. g. 9. jūlijā

Kopdarbības panākumi Dundagā. Ernesta Dinsberga svētīgais mantojums

Biedrībā pašreiz apvienoti 1 123 biedri, un tai ir 5 veikali — divi Dundagas centrā, Jaundundagā, Ģipkā un Mazirbē, kas rāda, ka biedrība preču tirdzniecību kārtu arī attālakajos zvejnieku ciemos. 1937. gadā pārdoto preču kopvērtība 821 285 Ls, iegūtais tīrais atlikums 22 889 Ls. Biedrība devusi lielus materiālus ieguvumus visai apkārtnē, jo 17 gadu laikā dividendes biedriem un atlaidēs patērētājiem sadalīti pāri par 100 000 Ls, nerunājot nemaz par citiem labumiem, ko dod pašu patērētāju kārtotais preču tirgus un pašu celta spēcīgā uzņēmuma atbalsts kā saimnieciskā, tā kulturālā dzīvē.

Dundagas patērētāju biedrības .. panāku-

mi izskaidrojami ar Dinsberga laika iesakņojušos kopdarbības tradīciju un arī to, ka Dundaga ir dabīgs centrs, kurā saplūst plašākas apkārtnes saimnieciskās intereses un sabiedriskie centieni. Tomēr viens no galvenajiem panākumu cēļiem ir tas apstāklis, ka biedrībā ir ilggadīgi darbinieki.

Otrais pasaules karš

Biedrības nams gāja bojā 1944. gada 30. jūlijā, kad vācu karavīri panikā atkāpās un nodedzināja vairākas Jaundundagas mājas.

KSM 938-Rd noraksts. Ernests Ābols. Pie apakštemata Dundagas patērētāju b-bas veikali.

Diāna Siliņa

Turpmāk vēl.

Autore pateicas Ivaram Abajam par atbalstu raksta sagatavošanā!

• Dundagas patērētāju biedrības ēka 20. gs. 20. gados.

Foto no Talsu novada muzeja materiāliem

Pie mums, uz zemēm

Vīdale rosās!

Vīdālnieki pēdējā pusgadā sasparājušies — nodibinājuši biedrību *Visvīdale*, kas sarīkojusi talkas, saposot gan zemes gabalu centrā, pretī veikalam, gan ceļmalas no *Pūcēm* līdz *Cirstiem*. Rakstu jau bijām sagatavojuši, kad uzzinājām — biedrība valsts svētkos saņem pašvaldības Atzinības rakstu!

Palaikam sapostajā vietā pretī veikalam kāds Vīdales rūķītis ar komandu pagatavo, uzstāda un nomaina interesantus vides objektus. Biedrība veiksmīgi piedalījies arī pašvaldības iniciatīvu projektu konkursā, tā iegūstot 810 € informācijas stenda uzstādīšanai, trīs solu un šūpoļu izgatavošanai, kā arī klintsroziņu iegādei un dobes izveidei.

Redakcijai īpašs prieks par to, ka vismaz vienā novada ciemā, kuru esam apciemojuši ar bijušo izpilddirektoru Visvaldi Radeli un kādu no deputātiem — Vīdalē tā bija Gunta Abaja —, aizsākusies rosība, kas vēl aizvien turpinās.

Kā varēja uzzināt priekšstādē, ko 9. X, informācijas stenda atklāšanas dienā, rādīja Vīdales skolā, tikšanās ar Guntu, Visvaldi, redakciju un 6 vīdālniekiem notikusi 14. III, bet jau 28. III reģistrēta biedrība *Visvīdale*. Kāpēc tāds nosaukums? *Visvīdale* aptver Muņas, Cirstes, Lejasvīdali, Dūmeli un Vīdali — vēsturiskā Vīdales kolhoza teritoriju. Pavasarī biedrība aicinājusi ciema iedzīvotājus uz pāris talkām un vietējie atsaukušies. Biedrības valdes priekšsēdētāja Santa Nagla un grāmatvede Janīna Grīnvalde ar pateicību pieminēja gan zemes īpašnieci Zigrīdu Krauzi, kas noslēgusi līgumu par centra zemes nomu biedrībai, gan lielāko ziedotāju Intu Šermukšni. «Tā bija viena diena un liels trak-

• *No labās: biedrības Visvīdale valdes priekšsēdētāja Santa Nagla un grāmatvede Janīna Grīnvalde informatīvā stenda atklāšanas pasākumā.*

tors, kas apraka visus celmus un vienkopus savāca akmeņus, kuri atradās dažādās vietās. Tagad tie glīti salikti aiz stenda», atmiņās kavējās Janīna. Tāpat sirds viņām sila par

vīdālnieku atsaucību. Lielajā talkā piedalījies vairāk nekā 30 cilvēku. Jaunākie bijuši bērni līdz 5 gadiem — Annija un Marko Andersoni, kā arī Santas audžumeita Justīne Kučere —, bet gados viscienijamākā dalībniece — 91 gadu vecā vīdālniece Irma Dīriņa. Ar visiem kopā bijis arī sunītis Tobītis.

Dundadzniece ar saknēm Vīdalē Inga Leistmane atzina, ka projekts atklājis vīdālnieku talantus. Sakoptajā vietā pretī veika-

alus mucu, savukārt 1. IX tur stāvēja divi skolnieciņi, nu gluži kā dzīvi. 9. X oktobrī uz stenda atklāšanu priecēja mazā ozoliņā uzrāpies Buratīno ar zelta atslēdziņu rokā. Puķu dobes iekārtotas gan pie stenda, gan pie krustojuma. Te nu atklājas pieminētais rūķītis — Ilma Enzele, kas kopā ar palīgiem Ilgu Kalnēju un Ievu Pagilu par to visu tur rūpi.

Janīna pauda prieku, ka ikkatru vietu var tik skaisti sakārtot. Projektā paredzētos solus un šūpoles pagatavojis vīdālnieks Jānis Nagla, bet stenda karkass ir Jāņa dāvinājums Vīdālei. Inga priecājās, ka Vīdalē ir tik daudz mājražotāju. Ar to varētu būt saistīts nākamais projekts. Vācot stenda materiālus par Vīdali, pašiem bijuši lieli atklājumi, piemēram, *Rīgzemēs* kādreiz ražotas konfektes. Zināms, ka Vīdalē brūvēts alus. «Kam esam gatavi tagad?» jautāja Inga. Pateicoties viņai, izveidota interneta vietne par Vīdali, tās adrese — www.vidale.lv. «Tagad mūs visa pasaule redz!» ne bez lepnuma teica Janīna. Viņa aicināja sūtīt fotogrāfijas par Vīdali un tās iedzīvotājiem, jo ir iecere blakus bibliotēkai iekārtot telpu, kur būtu izstāde par Vīdales vēsturi. Inga rosināja stāties biedrībā: «Jo mūsu būs vairāk, jo mums būs lielāks spēks!»

Biedrība *Visvīdale* pateicas pašvaldībai par doto iespēju piedalīties konkursā. Paldies dundadzniecēm, kas brauca uz *Vīdali ar autobusu*. Īpašs paldies Guntai Abajai par atbalstu projekta tapšanā un Dundagas tūrisma informācijas centra vadītājam Alandai Pūliņai par profesionālo padomu un ieinteresētību informācijas stenda sagatavošanā.

Liels prieks vīdālniekiem ir par jaukajām viesu dāvanām — ķerru un *Fiskar* grābekli. Jauni darbarīki atkal mudina atrotīt piedurknes un ķerties pie nākamajiem darbiem.

Vīdalē ar prieku ciemojās Diāna Siliņa

Skaista dāvana jubilejā

Labiekārtojusi Kolkas katoļu baznīcas apkārtni, 4. X Kolkas Jūras Zvaigznes Dievmātes Romas katoļu draudze svinēja baznīcas iesvētīšanas 18. gadadienu.

Tieši pirms astoņpadsmit gadiem senais koka gulbūves dievnams pārceļoja no Sakas pagasta *Grīņiem* uz Kolku, kur to 1997. gada 4. X iesvētīja no jauna. Šogad arī aprit tieši 80 gadi, kopš baznīcas ēkas celta tās iepriekšējā mājvietā — Grīņu rezervātā.

Jubilejas gadskārtā ar novada pašvaldības atbalstu un draudzes uzņēmību Kolkas katoļu baznīcas apkārtnē ieguvusi jaunu ārējo veidolu — glītus īves dzīvžoga apstādījumus, dekoratīvu škelto akmeņu sētas apmali un izlīdzinātu zemes slāņa uzbērumu, ko nākamajā pavasarī apzaļumos ar zālienu. Atsaucoties pašvaldības izsludinātajam vietējo iniciatīvu projektu konkursam, Kolkas katoļu draudze pavasarī bija sagatavojusi projektu baznīcas teritorijas labiekārtošanai un apzaļumošanai, lai atdalītu un vizuāli uzsvērtu baznīcai piegulošās zemes robežas no tuvu-

mā esošajām dzīvojamām mājām, saimniecības ēkām un mazdārziņiem.

Septembra beigu un oktobra sākuma nedēļas nogalēs draudzes locekļi un viņu ģimenes pulcējās baznīcas apkārtnes iekopšanas talkās. Kopīgiem spēkiem, ar dedzīgu darbu spar un centību projektā iepiļānotos darbus izdevās paveikt divās nedēļās. Skaistie, mūžzaļie īvju stādi, kas tagad veido baznīcas dārza dzīvžogu, iegādāti Dundagas kokaudzētavā, arī lielākā daļa pārējo materiālu — grants, melnzeme, mēslojums stādiem — gādāti no tuvākās apkārtnes saimniecībām.

Paldies pašvaldībai par atbalstu projekta iecerei un piešķirto finansējumu, Kolkas katoļu draudzes cilvēkiem un visiem čaklajiem talciniekiem, kas ar pašaieliedzīgo darbu un lūgšanām kopīgi uzdāvinājuši skaistu, sakoptu vietu baznīcai, Kolkai un novadam!

Ivetas Bordjugas teksts un foto

Muižas labumu baudīšana

Ar šādu devīzi *Legendu nakts 31. X Dundagā pulcēja daudz ļaužu.*

Pils sagaida ar lāpu gaismu un rošību pagalmā. Apmeklētāju uzmanību saista gan Dženetas Marinskas sklandraušī, gan uz dzīvas uguns ceptas vafeles un tādā pašā tehnikā vārīta tēja, gan torte un vafeļu *trubiņas*, gan māla trauki un kalēja kalts saimniecībā noderīgas lietas.

Ieejot pilī, uzreiz atklājas, ka ārpusē notiek tikai tāda priekšspēle. Telpās blakus pastāvīgajai monētu izstādei cilvēku ka mudž. Un ķirbji, ķirbji! Lielu un mazi, dzeltenie, oranži un zaļi, rindā salikti un dažī pat kustīgi — staigājošas ķirbīgalvas. Nu ja, šī taču ir arī mošķu nakts...

Bet muižas labumu ir pulka. Novada lielākā ķirbju lietpratēja Edīte Seipule aicina baudīt dižās ogas sukādes, ievārījumus un arī ... čili piparus, lielu piekrišanu bauda arī pils īstās namamātes Rutas Bērziņas labumi, sākot ar ierasto vīriešu zapti un beidzot ar zaļo tomātu ievārījumu un pieneņu medu, kas, kā

apgalvo mutīgā saimniece, esot stingri aizliegts nepilngadīgām personām, toties ieteicams gados vecākiem cilvēkiem, tepat arī Silvija Reine piedāvā gardos trušu gaļas ēdienus, Dace Savicka — lieloģu dzērvenes, bet Elma Zadiņa — savu firmas pūteļi.

Tikmēr pils otrajā stāvā, mazajā zālē, bērni un visi, kas bērna prātā, var izpausties radošajās darbnīcās, kuras lietpratīgi vada mūsu pašu Mākslas un mūzikas skolas skolotājas. Kolonzālē pulcējas tie, kurus ziņkāro, kā no dabas materiāliem iegūt skaistumkopšanas līdzekļus.

Savukārt pagrabstāvā apvienojas prāta un spēka pārbaude. Kristis Iesalnieks vispirms dod rokā pasvārstīt kilogramu smagu malkas pagali, pēc tam jārauga nozāģēt tieši tik smags gabals! Rūdolfs Bražis vada gaisa šaušanas nodarbības, bet paliela rinda pulcējas pie gaišreģa zīlēšanas salonā. «Lielajā zālē» baudāms arī kas stiprāks, savukārt duņdziņu

vārdnīca ikvienam ļauj izmēģināt spēkus literārās valodas zināšanā. Piemēram, ko vispārpieņemtajā latviešu valodā nozīmē vārdi «pīkkest», «ķēranšpiens» un «kummiš»? Pēdējā vārda jēgu nešaubīgi zinu, jo to kā savā paaudzē izplatītu ģermānismu lietoja abas manas vecāsmammas, gan no Ugāles nākusī Anna, gan Katlakalna iedzimtā Alma.

Redzu, kā *Talsu Vēstu* fotogrāfs Dainis Kārkluvalks iemūžina aizrautīgos *Tals' Trimiš* muzikantus. Vai tiešām jābrauc uz Dundagu, lai nofotografētu savējos? Jā, Talsos bīdēt talsiniekus — tas nav stils, atzīst Dainis.

Satieku atkal Dženetu, un viņa mani uzcienā ar ... garšīgu stāstu no vācu laikiem. Kāda mūsu puses saimniece vācu karavīriem iedevusi nogaršot sklandraušus. Pēc kāda laiciņa vācieši nes saimniecei atpakaļ tīri izēstos trauciņus — žodziņu ar pamatnīti — un lūdz, lai iepildot vēl, esot garšīgi... Labi gan, ka šajā vakarā neviena vācieša nav!

Vakara noslēgumā — ēnu teātra izrāde *4 elementi* rīdziņieku *Happy Dance Studio* priekšnesumā. *Laimīgie dancotāji* ir kupls jauniešu pulks, kas dejodami izstāsta sižetu — kā mūs-

dienu dzīves virpulī ierauta meitene pēkšņi no tā atbrīvojas un iziet četru pamatelementu — ūdens, uguns, zemes un gaisa — mācību, lai, sastopoties ar līdz šim nezināmo, izzinātu pati sev. Vērtība par sevi ir dejas — gan ierastā manierē uz skatuves, gan aiz *širmja* — tiešām, tad vērojamas ēnu spēles, tik iederīgas leģendu naktij.

Paldies visiem rīkotājiem un dalībniekiem! **Muižas ļaudis saka paldies palīgiem:** Ingai Apškrūmai, Intai Grīnītei, Guntai Mikai, Lindai Nierliņai, Rūdolfam Bražim, Kristam Iesalniekam un Gundegai Lapiņai par konkursu un spēka spēļu pārraudzīšanu, Lindai Celmai par telpu iekārtošanu un dekorēšanu, Edītei Seipulei par skaistajiem ķirbjiem, garšīgajām sukādēm un brīnumainajiem ievārījumiem, Anitai Nazarovai par dalīšanos ar saviem ziemas krājumiem un receptēm, Sandrai un Kristiānai Laimai Dadzēm un Dacei Čoderaī par radošo darbnīcu vadīšanu, Ainaī Kūlai par pārraudzību un tīrības uzturēšanu visās lietās un vietās. Paldies visiem tirgotājiem, kas atbalstīja un piedalījās ar saviem gardumiem un izstrādājumiem!

Alnis Auziņš

Svešās zemēs esot jauki

Pilis un muižas rosina domāt

Septembra beigās Latvijas piļu un muižu asociācija rīkoja braucienu pa 16 Polijas un Vācijas pilim un muižām.

Kā pastāstīja asociācijas valdes priekšsēdētāja **Baiba Dūda**, mērķis bija mācīties. Tā bija iespēja apskatīties, kā pilis un muižas ir atjaunotas, iepazīt labus restaurācijas paraugus, kā arī izprast, kāpēc kāds no objektiem uzskatāms par sliktu vēsturiskās ēkas atjaunošanas piemēru. Būtisks aspekts ir izvēlēta atjaunošanas koncepcija, kā objektu izmantot, ko tas dara ar ēku, kad tai jāpilda tāda vai cita funkcija. Kāpēc Polija? Tāpēc, ka tā atrodas pietiekami tuvu un arī ir postpadomju valsts. Ceļš vedis pa Polijas un Vācijas ziemeļiem. Kādreizējā Bīlovu dzimtas īpašumā Meklenburgas pilī braucēji tikušies ar turienes piļu un muižu asociācijas prezidentu. Viņš daudz zinājis par Dundagas pili, kas arī

bijusi Bīlovu dzimtas īpašumā.

Braucienā piedalījās Jaunpils, Vecauces, Jaunauces, Bīriņu, Cesvaines, Jēkabpils, Varakļānu un Rūmenes pārstāvji, kā arī trīs arhitektes, kultūrvēsturiskā mantojuma lietpratējas.

Muižās un pilīs bijuši iekārtoti gan viesu nami, gan muzeji. Aplūkojot tās, piedzīvots gan kultūršoks, gan apbrīna. Piemēram, Karniti pils, kas atgādinājusi Jaunmoku pili un no ārienes izskatījusies skaista, iekšienē nepatīkami pārsteigusi ar vecu, nekoptu parketu un ar daudzām neiederīgām mantām. Pilī ir viesu nams. Tajā var izguldīt 250 nakšņotājus un ballēs uzņemt 450 cilvēku, — pārsvarā no Kaļiņingradas apgabala. Sākumā bijis sa-

Raibs kā dzeņa vēders

Latvija. Miers. Žēlastība. Pateicība

Esmu pārliecināts, ka vēlamies, lai Latvijā mūžam valdītu miers. Žēlastība un miers — nesaraujams vārdu salikums no Bībeles un formula, ko lieto, iesākot dievkalpojumus mūsu baznīcās. Vai Latvija nav arī sava veida žēlastība mums — latviešiem, kamēr citām, dažkārt lielākām tautām nav savas zemes un valsts? Novēlu, ka mēs visi nonākam pie pēdējās vērtības — pateicības — jau šogad, kad mūsu Latvijai aprit 97 gadi. Negaidīsim 100. jubileju! **Nāksim jau šogad visi uz kopīgo Dundagas kristīgo draudžu rīkoto ekumenisko pateicības dievkalpojumu 18. XI plkst. 12.00 baptistu baznīcā!** Pateiksimies Tam, kurš dāvā žēlastību un mieru mūsu dvēselei un mūsu zemei!

*Andis Smelte,
Dundagas baptistu draudzes mācītājs*

Piekrastes zvejnieku problēmas

28. X Kolkas tautas namā piekrastes zvejnieki tikās ar domes priekšsēdētāju Gunāru Laicānu un deputātu Ansi Rodertu.

Andris Laukšteins iepazīstināja ar pašreizējo stāvokli. Mazie zvejnieki ir pabērna lomā gan salīdzinājumā ar lielajiem zvejniekiem, gan zemniekiem. A. Laukšteins arī pauda apņēmību veidot piekrastes zvejnieku savienību, lai pārstāvētu zvejnieku intereses nozares ministrijā.

Pēc tikšanās lūdzu komentārus abiem deputātiem. G. Laicāns atzina, ka zvejniecība kā šīs puses tradicionālā nodarbe nedrīkst iznīkt, un solīja palīdzību sarunās ar Zemkopības ministrijas pārstāvjiem. «Man pašam jāpārlasa *Zvejnieka dēls*, piebilda domes priekšsēdētājs, «zvejniekiem jāmeklē

izeja sadarbībā». Savukārt A. Roderts pauda prieku par A. Laukšteina apņēmību cīnīties. «Pašvaldība lielos vilcienos maz var palīdzēt. Sagaidu, ka jautājumu par rīku licencēm pašvaldībā ātri nokārtos. Gribu novēlēt Laukšteinam lielu apņēmību un izturību, tanī pašā laikā liekot pie sirds ikvienam zvejniekam novadā un ārpus tā palīdzēt viņam. Tas, ko Laukšteins ir apņēmies, nesis labumu ikvienam. Manuprāt, ka visiem zvejniekiem vajadzētu iestāties biedrībā *Zvīņas*. Ja Laukšteins kļūs par daudzu zvejnieku pārstāvi, viņa ietekme valdībā būs daudz lielāka». ***Alnis Auziņš***

Darbi Dundagas luterāņu baznīcā

Pēdējos trīs gados baznīcai ir restaurēti 10 lielie logi, vēl atlikuši divi lielie un trīs mazie. Trīs logu atjaunošanu finansiāli atbalstījusi Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcija (VKPAI), 5,5 logu — Valsts kultūrkapitāla fonds (VKKF), 1,5 logs restaurēts par draudzes līdzekļiem. Viena loga restaurācija izmaksā ap 2000 €. Logus atjauno SIA *KI KOKS*.

VKKF atbalstījis projektu baznīcas elektroapgādes ievada un zemējuma kontūra izbūvei, piešķirot 1900 €. Lai izdarītu visus darbus un samaksātu arheologam par uzraudzību, jo baznīca un tās dārzs mums ir arī arheoloģijas piemineklis, vēl draudze piemaksāja 269,07 €. Darbus darīja SIA *METERA*.

šutums — kurš šo pili ieteicis? Taču te gūta laba mācība, kā nevajag darīt.

Savukārt Davidi muižā gaidījis brīnišķīgs pārsteigums — divās kopā savienotās telpās braucēji piesēdināti pie skaisti klātiem galdiem. Pats saimnieks sagaidījis ar torti muižas izskatā, pēc īpašas receptes gatavotu kafiju un plūškoka tēju. Galdu rotājusi fantastiska servīze, un biskvīta torte ar marcipānu garšojusi neatkārtojami. Kādreizējā medību pils tagad ir askētiska, pat raupja, visas durvis gatavotas no jauna, nekā pieslīpēta. Otrajā stāvā istabiņās viss arī vienkāršs, bet ar smalkumiem, piemēram, vannas istabā — vannas ar kājiņām, pie atslēgas pušķītis, visiem podiem koka vāki. Šeit vecais un jaunais labi derēja kopā. Tā ir vieta, kur gribētos atgriezties!

Vācijā, Kotelovas muižā, arī bijušajā medību pilī, visus sajūsminājušas vēsturiskās grīdas. Baibai prieks un lepnums, ka arī mūsu pils kolonzālē un Dundagas Mākslas un mūzikas skolas skolotāju istabā ir saglabājušās vecās grīdas.

Īpaša pievienotā vērtība braucienam biju-

Āfrikas cūku mēris

Kā rīkoties, ja atrasta beigta mežacūka vai tās daļa?

Pārtikas un veterinārais dienests (PVD) publicējis vadlīnijas mežacūku liķu savākšanai un iznīcināšanai (sk. www.dundaga.lv). Āfrikas cūku mēris (ĀCM) ir bīstama cūku infekcijas slimība. Tās vīruss ir ļoti izturīgs un atkarībā no vides temperatūras spēj saglabāties dzīvnieku liķos un kaulos vairākus mēnešus, augsnē un dabiskos dzīvnieku izdalījumos — vairāk par 6 mēnešiem.

Lai ierobežotu ĀCM izplatību, svarīgi mežacūku liķus laikus savākt un iznīcināt. Tāpēc PVD par šādiem gadījumiem lūdz ziņot pašvaldībai un PVD Ziemeļkurzemes pārvaldei, tel. 63291660, 63291661 un 29427906.

***Ivars Koloda,**
PVD Ziemeļkurzemes pārvaldes vadītājs*

Jaunas iekārtas Kolkas ģimenes ārstes praksē

Sadarbībā ar Eiropas Reģionālās attīstības fondu 01.04.2013. iesākās projekts *Primārās veselības aprūpes infrastruktūras uzlabošana Ingridas Liepas ģimenes ārsta praksē*, projekta nr. 3 DP/3.1.5.1.1./12/APIA/CFLA/082. Projektā iegādāta ierīce redzes asuma pārbaudei, medicīnas kušete, ledusskapis vakcīnu glabāšanai, medikamentu skapis, galds kardiogrāfam, kā arī telefons. Ir noslēgts līgums par mēbeļu piegādi. Līguma plānotās izmaksas ir 6785,68 €, no tām 85% finansē Eiropas Savienība.

Padome nolēma, ka nevēlas atjaunot ne senāko krāsojuma slāni, ne arī pašreizējo, bet uzdeva H. Dekantei sagatavot jaunu variantu, saglabājot atsevišķās vietās seno, zilganzaļo atsegumu. Arhitekte to arī ir izplānojusi un noteikusi grīdas seguma toni. Tā kā agrāk bijusi ķieģeļu grīda, kopā ar H. Dekanti ir piemeklētas interjeram atbilstošas flīzes. Kopējā summa par flīzēm, ieskaitot transportu no Vācijas, no kurienes flīzes vestas, ir 9315,20 €. Tās paredzētas visai dievnama zālei un priekštelpai — 430,05 m². Flīzes varējam iegādāties tikai ar daudzo ziedotāju atbalstu. Tāpēc sakām lielu paldies ikvienam, kas piedalījās akcijā *Vieta, kur stāvēt*. Kopējā saziēdotā summa bija 10 269,64 €. Flīžu iegādei nauda ir pietikusi, bet tās vēl ir jāuzliek. Drīzumā būs cenu aptauja, lai atrastu piemērotāko piedāvājumu. Flīzēšanai turpināsim vākt ziedojumus.

si arhitekte Liesma Markova, savulaik Rīgas biržas atjaunošanas koncepcijas autore un darbu vadītāja. Viņa komentējusi katras pils un muižas apmeklējumu, liekot domāt un vērtēt, kāda izvēle izdarīta un kā to varēja izdarīt citādāk. Septītajā dienā, braucot mājās, katrs stāstījis par savu pili vai muižu, sniedzot nelielu ieskatu vēsturē, kā veicas to atjaunot un rast funkcionālo lietojumu.

Braucienā daudz redzēts, iegūtas jaunas ierosmes un atziņas, piemēram, arī nerestaurētas telpas var izmantot interesanti, galvenais ir nesabeigt ko senu un oriģinālu. Piemēram, ja nevar atļauties atbilstošā laika lampu, jāiegādājas mūsdienīga un kvalitatīva, lai nodrošinātu telpas apgaismojumu. Vēsturiski šim nolūkam izmantoti tikai lukтури un svences, arī tagad to var izmantot.

Baiba pateicas SIA *Latvia Tours*, grupas vadītājam Hārdijam Madzulim un Smārdes autoparka lieliskajiem šoferīšiem. Liels paldies Liesmai par vienkāršajiem un saprotamajiem komentāriem un rosinājumu domāt!

Diāna Siliņa

Ziemassvētku tirdziņš

Ik gadu jau pirms Ziemassvētkiem un līdz pat Jaunajam gadam Dundagas pils kolonzālē čaklie rūķi visus priecē Ziemassvētku tirdziņā. Tas nav tikai veids, kā pirkt un pārdot, tie ir svētki ikvienam, radot brīnumu izjūtu un svētku prieku.

Aicinām visus, kas ada, šuj, tamborē un pin, piedalīties ar saviem darbiem. Naturēsim sveci zem pūra un palīdzēsīm sagādāt dāvanas, lai ar mīlestību darinātie siltie, mīkstie cimdi, zeķes, šalles un čības priecē kādu bērniņu vai sirmgalvi. Gaidīšu pastāvīgās rokdarbnieces, kā arī priecāšos par jaunām dalībniecēm un arī dalībniekiem.

Darbus lūdzu atnest līdz 26. XI Dundagas Kultūras pilī Rutai. Tālruņi: 29141121, 63237859.

Ruta Bērziņa, kultūras pasākumu organizatore

Izstāde un tirdziņš Ziemassvētki Vidalē

Ja tu, vīdalnieķ, zīmē, līmē, cep, vāri, greb, skrūvē, taisi, maiši, adi vai radi kaut ko ar paša rokām, aicinām piedalīties izstādē un tirdziņā *Ziemassvētki Vidalē!*

Viss vienmēr sākas ar mazumiņu. Turpināsim sev un citiem parādīt, ka Vidale, lai arī ir maza, taču ir varoša un radoša!

Darbi nogādājami Vīdales skolā līdz 24. XI bibliotēkas darba laikā: otrdienās, trešdienās un piektdienās plkst. 11.00–15.00, sestdienās plkst. 9.00–15.00. Telefons uzziņām: 27409287.

Inga Leistmane

Pēc pašvaldības 24.02.2014. saistošajiem noteikumiem nr. 3 *Par speciālajiem pabalstiem*, lūdzam Dundagas novadā deklarētās politiski represētās personas saņemt svētku pabalstu. To var saņemt no 12. XI pašvaldības kasē un Kolkas pagasta pārvaldes kasē, uzrādot personu apliecinošu dokumentu.

Ineta Mauriņa, Sociālā dienesta vadītāja
Tālr. 63200803, 26618686

«Dundadznieks» nr. 11 (204) 2015. gada novembris.

Dundagas novada pašvaldības izdevums, iznāk reizi mēnesī, reģistrācijas nr. 000702696.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV-3270.
Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: *alnis@dundaga.lv*), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Gunārs Laicāns, Lauris Laičāns, Aivars Miška, Aldis Pinkens, Diāna Siliņa un Smaida Šnikvalde.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos sniegusī amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervēja-mais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. **Metiens:** 1500 eks.
Internetā: www.dundaga.lv/avize

Dzīve tuvplānā

No 21. X vairākas trešdienas bērnudārzā *Kurzemīte* bērnus iepriecināja Talsu kinoloģiskā kluba *Canis* terapijas jeb terapijas ar suni praktizētājas ar saviem mīluļiem. Pirmajā reizē bērni varēja darboties kopā ar ņūfaundlendieti Rado un Austrālijas aitu suni Brego. Neparastie ciemiņi ļāva bērniem piedzīvot daudz labu emociju. Ap Brego bērni liptin lipa. Kaut tā būtu arī pie parastajiem terapeitiem!

Diānas Siliņas foto

Stacijas dārzā bānītis kā rotaļu elements varbūt tikai vēl taps, bet pie *Kurzemītes* tas jau atbraucis! Pašvaldības darbinieki skaidro, ka šim transporta līdzeklim biļete nav jāpērk, bet aizbraukt ar to var sapņu tālumā — tāpat diezgan tālu. Žēl, ka parasti līdz ar bērniem tas kaut kur pagaist, un mēs kā tādi muļķīši pērkam degvielu, pērkam biļetes, bet tāpat nekur tālāk par dažiem simtiem vai tūkstošiem kilometru neaizbraucam.

Gunta Kārklevalka foto

Mākslas un mūzikas skolas piecas klašu grupas skolotāju Lindas Celmas un Daces Čoderas vadībā strādāja 2 nedēļas un radīja vairāk nekā 50 bruģa rakstu. No 10 labākajiem A. Kojro ar būvniekiem izraudzījās Elēnas Ozoliņas (14 gadi) darbu, ko izmantos ietvei no *Top!* līdz *Krokodilam*. Vēl finālisti bija Keita Kronberga (7), Anete Elīna Vītola (9), Kristīne Bumbiere (13), Kristers Burnevics (13), Emīls Niks Mauriņš (10), Tīna Tālberga (9), Kristīne Emerberga (13), Ilga Ivanova (14), Rasa Ivanova (16) un Elīze Ozoliņa (16). Attēlā no kreisās Elēna Ozoliņa ar savu darbu un Ilga Ivanova.

Daces Čoderas foto

17. X sudraba karotītes saņēma 20 zēni un 23 meitenes — 2014. gadā novadā dzimušie un deklarētie bērni (34 Dundagā, 9 Kolkā). Pirmoreiz 9 sudraba karotītēs ir gravējums *Mazais kolcinieks*. Pērn reģistrēts arī desmitais dvīņu pāris Dundagas pusē kopš neatkarības atgūšanas — Rihards un Ričards Bērziņi. Attēlā — Kārlis Krūziņš — pirmais bērniņš dundadznieku Evijas Cirveles un Kristapa Krūziņa ģimenē.

Visvalža Biezbarža foto

Kolkas ekoskola šogad pēta dziļo *Ūdens* tēmu. 19. X, projekta nedēļas pirmajā dienā, pamatskolas 7.–8. un 9. klase kopā ar skolotājām Aismu Brandi un Daci Tindnovsku apmeklēja Kolkas attīrīšanas iekārtas (attēlā). Dažādu vecuma grupu skolēni skolotāju pavadībā apguvuši arī peldētprasmi Ventspils peldbaseinā, darbojušies Ventspils Augstāko tehnoloģiju parkā SIA *Aspired* piedāvātajās radošajās darbnīcās *Ūdens maģija* un *Krāsu zinātne*.

Annas Dāvidsones foto

Leģendu nakts Dundagas pilī pamazām kļūst leģendāra, aizvien vairāk ārpusnieku iecienīta, un pierāda, ka sena pils puskrēslā, tumsā, ugunu izgaismota, pusēnu spēlēs ir daudz noslēpumaināka un vilinošāka nekā spoža saules gaismā. Turklāt šoreiz Leģendu nakts sakrita ar Visu ķirbju nakti, daži dienas gaismā pazīstami ļaudis šķita pavisam sveši un otrādi, bet galvenais — apmeklētājiem bija ko baudīt gan acīm, gan mutei, gan ausīm, gan degunam.

Visvalža Biezbarža foto